

အဝုန်တာရာ

သုံးနှစ်သုံးမိုး မိုးထီးငုတ်ပွင့် အပြာနု

Three Year
ANTON CHEKHOV

ဒဂုန်တာရာ၏ အမှာ

(က)

"သုံးနှစ်သုံးမိုး ပိုးထီးငုဝါပွင့်အပြာနု" ဝတ္ထုမှာ သူ၏ ပင်ကိုယ်ဝတ္ထုမဟုတ်၊ ရုရှားစာရေး ဆရာ ချက်ကော့၏ "သုံးနှစ်"ဆိုသော ဝတ္ထုကို မိုး၍ ဘာသာပြန်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ပင်ရင်း ရုရှားအမည်များကို မသုံးဘဲ မြန်မာအမည်များကိုသာ သုံးထားသောကြောင့် မှီငြမ်းသည့် ဘာသာပြန်တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ မူရင်းဘာသာမှာ ရုရှားဖြစ်သော်လည်း သူက အင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မှ တစ်ဆင့် ယူသည်။ မူရင်းဝတ္ထုအတိုင်း ခံစားမှုပါအောင် ကြိုးစားဖွဲ့နွဲ့ထားသည် သူသည် ချက်ကော့၏ ဝတ္ထုတို တော်တော်များများကို မိုး၍ ဘာသာပြန်ဖူးသည်။ သူကြိုက်သည့် ဝတ္ထုရေး ဆရာထဲတွင် ချက်ကော့ပါသည်။ အကြိုက်ဆုံးထဲတွင် ပါသည်ဟု ပြော၍ ရသည်။

"မူးယစ်ဝေသော နွေဦးညများ"စာအုပ်တွင် သူ့ဘာသာပြန်မိုးထားသော ချက်ကော့၏ ဝတ္ထု တိုလေးများပါရှိသည်။ ချက်ကော့မှာ ဆိုဗီယက်ခေတ်တွင် ပေါ်ထွန်းသော စာရေးဆရာမဟုတ်၊ ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စုမပေါ်မီ ဇာဘုရင်လက်ထက် ရုရှားပြည်တွင် ကျော်ကြားခဲ့သော ကမ္မာကျော် ဝတ္ထုရေးဆရာဖြစ်သည်။ ဥရောပစာပေတွင် ပြင်သစ်စာပေ ရုရှားစာပေတို့သည် ကမ္မာ တွင် ထင်ရှားလှသည်။

(၁)

ခေတ်ပေါ် ဥရောပစာပေတွင် ပြင်သစ်စာပေသည် အရေးကြီးသော အခန်းမှပါဝင်သည်။ သူ့သဘောအရဆိုလျှင် အင်္ဂလိပ်စာပေထက်ပင် အရေးကြီးသည်။ ပြင်သစ်စာပေ၏ သြဇာမသေး လှ၊ ရုရှားစာပေ၏ သြဇာသည်လည်း မသေးလှ။

တော်စတိုင်း၏ "စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး"သည် ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သည်။ ဥရောပတွင် သာ ကျော်သည်မဟုတ်၊ အရှေ့၊ အနောက်၊ အာရှ၊ အာဖရိက စသည့် ကမ္ဘာတဝှမ်းတွင်လည်း ကျော်ကြားသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ချက်ကော့ဝတ္ထုကို သူကြိုက်သည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ချက်ကော့သည် လူ၏ ရုပ်ပုံ လူ၏ စိတ်နေစိတ်ထား လှုပ်ရှားမှုသဘာဝတို့ကို ဖွဲ့နိုင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ လူ့အကြောင်းကို ချက်ကော့ ကောင်းကောင်းသိသည်။ လူ၏ နောက်ခံကားဖြစ်သော လူ့အဖွဲ့အစည်းကိုလည်း ချက်ကော့ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သိသည့်အတိုင်း ကောင်းစွာဖွဲ့သဖြင့် အင်မတန်လှပသည်။ စကားပြေလည်း ကျစ်လစ်သိပ်သည်းလှသည်။ နက်နက်နဲနဲနှင့် သရုပ်ဖော်နိုင်သည်။ ဒါကို သူကြိုက်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ချက်ကော့၏ 'သုံးနှစ်'ဆိုသော ဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်လိုက် ဖြစ်သည်။ မြန်မာစာပေ ပရိသတ်တို့ ဝတ္ထုကောင်း ဖတ်စေလိုသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကောင် အမည်များကို မြန်မာအမည်များ ပေးခြင်းကတော့ ယင်း၌ ခံစားမှုပို၍ ရရှိစေရန်ဖြစ်သည်။ ရုရှား အမည်များနှင့်ဆိုလျှင် စိမ်းနေမည်ဟု သူက ထင်ထားသည်။

လူဆိုသည်က ရုရှားမှာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အမေရိကမှာဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အာဖရိကမှာဘဲ ဖြစ်ဖြစ် အတူတူဘဲ၊ လူသည် လူ၊ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် လူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းဖွဲ့နွဲ့ သည့် ချက်ကော့ကို

မြန်မာဆန်ဆောင်ဖွဲ့နွဲ့လိုက်သည်။ နှလုံးသားကတော့ အတူတူပင်၊ ဘာခြားနား
မှာလဲ ရင်ခုန်သံလည်း အတူတူ ဘာခြားနားမှာလဲ။

*

(၈)

ယခုဝတ္ထုသည် အချစ်ဝတ္ထုဖြစ်သည် သူက အချစ်ဝတ္ထုအဖြစ် ကြိုက်၍
ဘာသာပြန်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ချက်ကော့ဝတ္ထု၏ နောက်ခံကားမှာ
ဇာဘုရင်လက်ထက်အရင်းရှင်စနစ် ဖွံ့ဖြိုးစကလ ဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ်နှင့်မတူ။
ယင်းခေတ်မျိုးကို သူက မန္တလေးမြို့ကို သတိရကာ ချက်ကော့ ထဲက ပါသော
စိန့်ပီတာစဘတ် (ဆိုဗီယက်ခေတ်တုန်းကတော့ လီနင်ဂရတ်)ကို ရတနာပုံဟု
မြန်မာမှု ပြုလိုက်သည်။

အချစ်ဝတ္ထုဆိုသဖြင့် မချစ်သည့်ကိစ္စကစ၍ ပါသည်။ ဖြူကြာပွင့်သည်
စန်းငွေလှိုင်ကို ကြိုက်သူမဟုတ်၊ ချစ်သည်မဟုတ်ဘဲနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရသည်။
ဒါကိုသူကြိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လင်မယားဘဝဖြင့်
လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးတွင် နေထိုင်ရင်း နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် စန်းငွေလှိုင်ကို
ချစ်သွားသည်။ ဒါကို သူကြိုက်ဆုံး။

သူကြိုက်၍ သာလျှင် ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်ဖြစ်သွားသည်။
အချစ်ဆိုသည်ကို ပေါ့ပေါ့ထား ၍ မရ။ တပ်မက်ကမအချစ်ဟူ၍ မှတ်ယူထား၍ မရ။
အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့ဆက်သွယ်ရင်း တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက်နားလည်သိရှိသွားသောအခါ ချစ်သွားရသည်။

အချစ်ဒဿနဗေဒကို ချက်ကော့က ကောင်းကောင်းဖွဲ့နိုင်သည်။

လူသဘာဝဖွဲ့လျှင် လူ့ အဖွဲ့အစည်းမပါ၍ မဖြစ်၊ အချစ်ဝတ္ထုတွင် လူသဘာဝမပါ၍ မဖြစ်၊ လူလူချင်း ချစ်ရာတွင် လူ့ သဘောကို ပီပီသသ မဖွဲ့နိုင်လျှင် ဝတ္ထုရှည်မဖြစ်။ ချက်ကော့သည် အသက်ပါသော ကျစ်လစ်သော စကားပြေဖြင့် ဖွဲ့နွဲ့သည်။ ယင်းသို့ ချက်ကော့၏ အလှကို သူနိုင်သမျှ ဘာသာ ပြန်နိုင်လျှင် လှပအောင် ဘာသာပြန်နိုင်လျှင် သူဘာသာပြန်ရကျိုး ဖွဲ့နွဲ့ရကျိုးနပ်ငြိဟု ကျေနပ်ရ ပေမည်။

အချစ်ဆိုသည်မှာ မချစ်ရာမှပင် ချစ်လာနိုင်ပါတကား၊ ချစ်ခြင်းသည် ဘဝ၏ ငြိမ်းချမ်းရေး ဘဝ၏ အလှအပ။

ဒဂုန်တာရာ

၁၈-၁၀-၉၆

*

(၁)

မှောင်လျက်ပင် ရှိနေပေသေးသည်။ ဟိုမှဒီမှ ပြတင်းပေါက်ရှိ
မီးရောင်များမှတစ်ပါး၊ လမ်းတဖက်အဝေးရှိ စစ်တန်းလျားနောက်မှ ပေါ်နေသော
ဖျော့တော့တော့ လဝန်း၏ အရောင်မှတစ်ပါး စန်းငွေလှိုင်သည် သူ၏ အိမ်ရှေ့ရှိ
ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ကာ ရှင်ရဋ္ဌပိတ၊ ရှင်ပေါလ္လသုဓမ္မာ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်း ညဉ့်ဦးယံ
ဆုတောင်းပတ္ထနာ ပွဲအပြီးကို စောင့်လျက် ရှိနေပေသည်။ ဖြူကြာပွင့်သည် သုဓမ္မာမှ
အိမ်အပြန် ဤလမ်းမှပင် လာရပေမည်ဟု သူမျှော်လင့်ထားသည်။ သူမကို
စကားပြော ရမည်။ ညဉ့်ဦးယံ တစ်ချိန်လုံး သူမနှင့်ပဲအချိန်ကုန်စေရမည်။

သူသည် တနာရီကျော်ကျော်ပင် စောင့်နေရကာ သူ၏ အတွေးသည်
ရတနာပုံမြို့တော် ရှိ သူ၏ အိမ်ခန်း၊ ရတနာပုံမှ သူ့ဆွေမျိုးများ၊ သူ့လက်စွဲတော်
နန္ဒိယ၊ သူ့စာကြည့်ခန်းမှ စာရေးစား ပွဲ စသည်အပေါ်သို့ လွင့်ပါးနေသည်။ သူသည်
မှောင်သော၊ မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်သော သစ်ပင် များကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ
တွေးနေသည်။ အင်ကြင်းမြိုင်လိုနေရာ၌ တောအိမ်လေး ငှားထားမည့် အစား၊
ဤတောမြို့ကလေး၌ နေရတာ ကမှ ကောင်းသေးတော့။ ဘယ်လောက်ဆန်းသလဲ။
နွား များဖြတ်သွားလျှင် ဖုံလိပ်တွေဖြင့် ပိန်းပိတ်နေကာ၊ မနက်ကော
ညနေစောင်းကာ ကျွဲချိုမှုတ်သံ တို့ဖြင့် ညံ့စွဲနေပေသည်။ တဖန်သူ၏ အတွေးသည်
ရတနာပုံရှိ သူ၏ မိတ်ဆွေများနှင့် အဆုံးမရှိ သော ငြင်းခုံခြင်းများသို့
လွင့်သွားပြန်သည်။ အချစ်မရှိပဲ ဘဝတွင် နေလို့ရခြင်း၊ အချစ်ဆိုတာ စိတ္တဇ
ရောဂါတမျိုး၊ နောက်ဆုံးတော့ အချစ်ဆိုတာ ရှိကိုမရှိတဲ့အကြောင်း ဒါပေမယ့်
ရှိတာက လိင် နှစ်မျိုးချင်း၊ ကိုယ်ကာယအားဖြင့် စွဲမက်တာသာရှိခြင်းစသည် . . ။

ခုနေ အခါ တစ်ယောက် ယောက်က သူ့ကို အချစ်အကြောင်း မေးလာလျှင်တော့၊
ဘာပြန်ပြောရမလဲ။ ခပ်ခက်ခက်ဟု ဝမ်းနည်းစွာတွေးနေပြန်သည်။

ဆုတောင်းပတ္တနာပွဲကား ပြီးသွားပေပြီ။ ပရိသတ်ကြီးသည်
သုဓမ္မာဘုရားကျောင်းမှ ဖိတ် ကျလာပေပြီ။ စန်းငွေလှိုင်သည် လမ်းပေါ်ရှိ
လှုပ်ရှားနေသော မဲမဲသဏ္ဌာန်များကို ရှာဖွေကြည့်နေ သည်။ ဆရာတော်သည် သူ၏
မြင်းရထားနှင့် ပြန်ကြွသွားပေပြီ။ ခြုံသံပင် မကြားရတော့ပြီ။ ဆုတောင်းပွဲအား
ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ခေါင်းလောင်းစင်၌ ထွန်းညှိထားသော အနီနှင့်အစိမ်း
မီးရောင်များပင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ငြိမ်းသွားပေပြီ။ သို့သော် လမ်းမပေါ်၌ ကား၊
လမ်းလျှောက် အိမ်ပြန် ကြသော သို့မဟုတ် အိမ်ပြတင်းပေါက်နား၌
ရပ်စကားပြောကြသော သူတို့နှင့် ပြည့်လျက်ရှိနေပေ သည်။ နောက်ဆုံး၌ ကား၊
စန်းငွေလှိုင်သည် သူကြားဘူးသော အသံကို ကြားလာကာ၊ သူ၏ ရင်ခုန်သံသည်
မြန်လာသည်။ သို့သော် ဖြူကြာပွင့်မှာ တစ်ယောက်ထဲ မဟုတ်၊ အခြားအဖော်
အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နှင့်။

လမ်းထောင့်၌ ဖြူကြာပွင့်သည် ရပ်ကာ သူ့အဖော်များနှင့် လမ်းခွဲပြီး
ကြည့်လိုက်ရာ စန်း ငွေလှိုင်ကို သွားမြင်သည်။

"မဖြူကြာပွင့် အဖေဆီကို ခုပဲ လာမလို့၊ သူ့အိမ်မှာရှိလား . . ."

"ရှိလောက်ပါတယ်၊ ကလပ်သွားဘို့က စောပါသေးတယ် . . ."

လမ်းမကြီးမှာ သစ်ပင် ပန်းခြံများ တစ်ဖက်တစ်ချက်
သွယ်တန်းလျက်ရှိသည်။ လရောင် ပြတ်၌ ကား တစ်ဖက်ရှိ ခြံဝင်းတံခါးနှင့်
ခြံစည်းရိုးများ၌ အမှောင်ရိပ်ကျလျက် ရှိနေသည်။ စီတန်း လျက်ရှိသော
အရပ်ရှည်ရှည် သံပုရာပင်များ၏ အရိပ်ကြောင့် အမှောင်ထဲမှာပင် အမျိုးသမီးများ၏
တွတ်တွတ်ထိုးသံများ တခစ်ခစ် ရယ်သံများနှင့် မယ်ဒလင်ခတ်သံ
ညှင်းညှင်းညှည့်များ ထွက်ပေါ်လာ ကြသည်။ ဤအသံများ သံပုရာဖူးသင်းမြဲမြံနှင့်

ကောက်လှိုင်းထုံ ရနံ့များသည် သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားစေပေသည်။ သူ့အဖော်အား ဖက်ပစ်လိုက်ချင်နေသည်။ မျက်နှာ၊ လက်နှင့် ပခုံးပေါ်သို့ အနမ်းမိုးပက်ဆန်းလိုက်ချင်သည်။ ကိုယ်ကိုပစ်လွှဲကာ သူမ၏ ခြေရင်း၌ ငိုရှိုက်ရင်း၊ ဘယ်လောက် များ ကြာကြာစောင့်နေရတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားကွယ်ဟု ကြာကြာစောင့်နေရတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လားကွယ်ဟု ပြောလိုက်ချင်စမ်းပါဘိကွယ်။ သူမ၏ ပုဂ္ဂလ၌ ငြိတွယ်လျက်ရှိနေသေး သော၊ သတိမရချင်သော အမွှေးတိုင်ရနံ့။ သူလဲပဲ ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်နေသော ဆုတောင်း ပွဲများကို တက်ခဲ့သော ကာလများကို အမှတ်ရစေသည်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်၍ ကဗျာဆန်သော အချစ်ကို တမ်းတသော ကာလ။ တကယ်ကတော့ ဖြူကြာပွင့်က သူ့ကို မချစ်တာကိုလည်း သိနေ သည် သူ အိပ်မက်မက်ခဲ့သော ပျော်ရွှင်ခြင်းကို ဘယ်တော့မှ ရမှာ မဟုတ်ဟု ခံစားနေပေသည်။

သူမသည် မကျန်းမာလျက်ရှိသော သူမ၏ အမ မမခင်မေဆက်လှိုင် အကြောင်းကို ကြင်နာ စွာ ပြောဆိုနေပေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်လက ခင်မေဆက်လှိုင်သည် အနာပဆုပ်ရောဂါကြောင့် ခွဲစိတ်ကုသခြင်း ခံခဲ့ရပြီးနောက် ယခုအခါ ရောဂါပြန်ထလာသည်။

"မနက်ကတောင် ကျမ မမလှိုင်ဆီ ရောက်သေးတယ်။ ကြည့်ရတာ အရင်ကနဲ့ မတူဘူး တောင် ထင်မိတယ်။ အရင်ထက်တော့ ပိုပိန်မသွားဘူး။ ဒါပေမယ့် တနည်းမဟုတ်တနည်းအား ဖြင့်တော့ ညှိုးကျသွားတယ်နော် . . ."

"ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ရောဂါပြန်ထတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တစ်နေ့တစ်ခြား အားနည်း အားနည်းလာတာတော့ တွေ့ရတယ်၊ ကြည့်ရင်းကိုဘဲ . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူးနော်၊ သိပ် သနားတာတဲ့ . . ."

ဖြူကြာပွင့်သည် ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ "မမလှိုင်ဟာ ကျန်းကျန်းမာမာ - ဝဝကစ်ကစ်- ပါးမို့နီစွေးနဲ့နော်၊ အဲဒါများ တွေးမိရင် . . .

ရွှေမန်းသူလေးလို့ ဒီကသူ့ကိုခေါ်ကြတာ၊ ခုနေ ဘယ်လောက်များ ရယ်ကြမလဲ၊
ထိုင်မသိမ်းနဲ့ မင်းသမီး အဝတ်ကလေးများ ဆင်ထားရင် သူနဲ့ သိပ် လိုက်တာ . . ."

ဒေါက်တာသီဟမှာ အိမ်၌ ပင် ရှိနေသည်။ တောင့်တောင့် မျက်နှာနီနီ၊
အပေါ်အကျူးက ရှည်ရှည်ဖားဖား၊ နူးထိရောက်သည်။ ခြေထောက်တိုသည်ဟု
ထင်ရသည်။ သူ၏ စာကြည့်ခန်းတွင် အိတ်ထဲ လက်ထည့်ကာ၊ ပါးစပ်မှလည်း
လုပ်နေကျအတိုင်း 'အင် - အင် - အင် - အင်'ဟု ညည်းရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ ပါးသိုင်းမွေးဖြူများမှာ ကားကား လွင့်လွင့်။ သူ၏
ဆံပင်များမှာလည်း ပွယောင်းယောင်း မသပ်မရပ်၊ အိပ်ရာမှ ခုပဲ ထလာသကဲ့သို့။
သူ၏ စာကြည့်ခန်းမှာလည်း ဆရာဝန်ကဲ့သို့ပင် မသပ်မရပ်၊ ရှုပ်ပွေ့ပွယောင်း၊
အနံ့အသက်မ ကောင်း။ ဆိုဖာရှိကုရှင်များမှာ ဖွာလန်ကြ။ အခန်းထောင့်၌
စာရွက်ဟောင်းများ အထပ်လိုက်၊ ခွေး အို မမာက စားပွဲအောက်၌ ခွေလျက်။

သူ့သမီးက စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်လာပြီး သူ့အား "ဦးစန်းငွေလှိုင်က
အဖေ့ကို တွေ့ချင်လို့ တဲ့ အဖေ"

ဆရာဝန်သည် 'အင်-အင်-အင်-အင်'ဟု ညည်းသံပြုကာ ဧည့်ခန်းထဲသို့
သူတို့ကို ခေါ်ဆောင် သွားလေသည်။

သူသည် စန်းငွေလှိုင်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ-

"ဟုတ်ကဲ့ . . .ဘာသတင်းကောင်းများပါသလဲ"

ဧည့်ခန်းထဲ၌ ကား မှောင်လျက်ရှိသည်။ စန်းငွေလှိုင်က
ဦးထုပ်ကိုကိုင်ရင်း မတ်တပ်ရပ်ကာ မဖိတ်ခေါ်ပဲ ဝင်ရောက်လာရသည်ကို
တောင်းပန်ပြီး၊ သူ့မမ ညကျအိပ်ပျော်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့
တဖြည်းဖြည်း ပိန်လာရသလဲ စသည်ကို မေးမြန်းနေသည်။ မေးရင်းလည်း စိတ်က
မသက်မသာ ခံစားနေမိသည်။ မနက်ကပဲ ဒေါက်တာသီဟ လာစဉ်က
သည်မေးခွန်းများပဲ မေးခဲ့ ပြီးပြီ မဟုတ်လား . . .။

"ရတနာပုံ မြို့တော်က အထူးကုဆရာဝန်များခေါ်ရရင် ကောင်းများ ကောင်းမလားလို့၊ အဲဒါ ဆရာက ဘယ်လို သဘောရပါသလဲ"ဟု သူက ပြောလိုက်သည်။

ဆရာဝန်ကြီးသည် သက်ပြင်းချသည်။ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာ လက်များကို ဖြန့်ချလိုက် သည်။

ဆရာဝန်မှာ ရှင်းရှင်းကြီးအနှိမ်ခံရပေပြီ။ တကယ်ကတော့ သူသည် လွန်စွာကို သဘောထား နုသူ။ ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်။ သူ့ကို လူတွေက ယုံကြည်စိတ်မချကြ။ သူ့ကို ကောင်းစွာ နားမလည်ကြ၊ မလေးစားကြ။ လူနာများက သူ့ကို အသုံးချနေကျ။ သူ့အပေါင်းအသင်း များကလည်း သူ့အပေါ် အန္တရာယ်ပြုချင်ကြသည်ဟု တွေးထင်လျက် ရှိမြဲ။ သူသည် သူ့ကိုယ်ကို မကျေမနပ်ဖြင့် ရယ်မောပစ်ကာ သူ့လို အရူးတွေက ဒါမျိုးကို သည်းခံရမည်ဟု ပြောနေပေသည်။

ဖြူကြာပွင့်သည် မီးအိမ်ကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ သူမ၏ ဖျော့တော့တော့၊ လေးတေးတေး ဟန်နှင့် မသွက်မလက်သော အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သုဓမ္မာ ဆုတောင်းပွဲမှအပြန် ပန်းလျ နေကာ နားနေချင်သည်ဟု စန်းငွေလှိုင်းက သိလိုက်သည်။ သူမသည် ကတ္တီပါကွပ်ပျစ်ပေးတွင် ထိုင်ကာ၊ ပေါင်ပေါ်လက်တင်ပြီး မှိန်းနေသည်။ စန်းငွေလှိုင်းက သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်မချောဟု သိနေသည်။ လူပုံက ပုတုတု၊ ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက်ပုံက နည်းနည်းသေးသေး၊ ပန်းနုရောင်ပါး နှင့် ဆံပင်က ငယ်ထိပ်ကကျဲပြီး အအေးမခံနိုင်၊ သူ၏ မျက်နှာပုံပန်းမှာ သာမန် ချစ်စရာကြည့်ပျော် ရှုပျော်ထဲကပင် မဟုတ်။ အမျိုးသမီး များနှင့်မူ သူက မလှမပ။

ဟန်ပန်ကလန်ကလား။ စကားများ ပြီး၊ သူ့အမူအရာမှာ တမင်လုပ်လုပ်ထားသည့် အမူအရာမျိုး။ ယခုအခါ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ကဲ့ရဲ့ လျက်ရှိနေပေသည်။ သူနှင့်အတူ ရှိနေသည်ကို ဖြူကြာပွင့် ငြီးငွေ့ မသွားရအောင် သူသည် စကား စမြည်ပြောသင့်သည်ဆိုတာ သူသိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာအကြောင်း ပြောကြမလဲ။

သူ့အမ နေမကောင်းတာပဲ ထပ်ပြောရမလား။

သူသည် ဆေးသိပ္ပံအကြောင်း စတင်ပြောသည်။ ခါတိုင်း ပြောနေကျအတိုင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးကို ထောပနာပြုသည်။ သူသည် ရတနာပုံ မြို့တော်၌ စတည်းချရိပ်သာ တစ်ခု ဖွင့်လှစ် ရန် လွန်ခဲ့သော ကာလအတန်ကြာကပင် စီစဉ်လျာထားလျက်ရှိကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်။ ကုန်ကျစရိတ် ခန့်မှန်းခြေ စာရင်းကိုပင် ရေးဆွဲပြီးပြီ။ အလုပ်သမားတစ်ယောက် 'စတည်းချရိပ်သာ' သို့လာတည်းသော် ဂေါ်ဖီထုတ်ဟင်းချို ပူပူတပန်းကန်နှင့် ပေါင်မုန့်၊ သန့်ရှင်းနွေးထွေးသော အိပ်ရာ စောင်ပါ။ အဝတ်အစား လှန်းရန် နေရာ၊ အဲဒါမှ တည်းခံ တစ်ကျပ်ထဲ။

ဖြူကြာပွင့်မှာ သူရှိနေစဉ်တွင် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်ကား၊ ချစ်သူတို့၏ မေတ္တာသိဖြင့် သူမဘာတွေးတောနေသည် ဆိုတာကို မှန်းကြည့်နေပေသည်။ သူမသည် အခန်းသို့ ပြန်မသွားသေး အဝတ်အစား မလဲသေး၊ ဆုတောင်းပွဲက အပြန်လက်ဖက်ရည် မသောက်သေး၊ ဒါဖြင့် တစ်ခေါက်အပြင်ထွက်ဦးမည်လား။

စန်းငွေလိုင်ကစိတ်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ ဒေါက်တာ သီဟအားပြောလက်ရှိသည်။

"အဲဒီ စတဲချရိပ်သာ စီမံကိန်းက အရင်တော့လဲ မလိုသေးပါဘူး ဒေါက်တာရယ်"

ဒေါက်တာက သူ့ကို နားမလည်ကြည့်ဖြင့် ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဆေးသိပ္ပံနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေး ဘာသာရပ်ကို ပြောနေပါလိမ့်ဟု အံ့ဩလျက်ရှိသည်။

"တကယ်ကတော့လဲ ခန့်မှန်းခြေငွေစာရင်းက သိပ်လိုနေသေးတာ မဟုတ်ဖူးပေါ့လေ။ ချက်ချင်းလုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော် စိုးရိမ်နေတာက

စတဲချရိပ်သာ တည်ထောင်ရေးကို သာသနာတော် အကြောင်းပြုပြီး စားနေတဲ့ လူ့ဟန်ဆောင်တွေ ပရဟိတအဖွဲ့ဆောင်ရွက်တဲ့ စေတနာ့ဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးတွေ လက်ထဲရောက်မှာပါ။ ဒီလို အမျိုးသမီးတွေ ပါလာရင် တကယ်ကောင်းတာတွေ ဖျက်ဆီးပစ်ကြမှာ။"

ဖြူကြာပွင့်သည် ထကာ သူ့လက်ကို ဆွဲလိုက်သည်။

"ကျမကို ခွင့်လွှတ်ပါနော် ကိုစန်းငွေလှိုင်၊ ကျမ သွားစရာတစ်ခုရှိပါတယ်။ မမလှိုင်ကို ကျမက မေးကြောင်း ပြောလိုက်ပါ။"

ဆရာဝန်ကမူ 'အင် - အင် - အင်'ဟု ညည်းဆိုလျက်ရှိမြဲ။

ဖြူကြာပွင့်သည် ထွက်သွားပြီး မကြာခင်ပင် သူလည်း ဒေါက်တာသီဟကို နှုတ်ဆက် ကာ အိမ်ပြန်ခဲ့ပေသည်။ သံပုရာပင်များ၊ အမှောင်ရိပ်များ တိမ်တိုက်များ၊ သဘာဝ၏ သာမန်ဖြစ်သော အလှများသည် သူ့အဖို့ တန်ဖိုးလဲ မရှိတော့။ လူတစ်ယောက်သည် မကျေမနပ်ဖြစ်နေလျှင်၊ စိတ် မပျော်ရွှင်လျှင်၊ စိတ်မပျော်ရွှင်လျှင် သည်လိုဘဲ ဖြစ်တတ်သည်မဟုတ်လား။ လဝန်းသည် ကောင်းကင်ယံ၌ အမြင့်ကြီးနှင့်နေကာ သူ့အောက်ရှိ တိမ်တိုက်တို့ကပ်ပြေး လိုက်နေကြပေသည်။ ဘယ်လောက်များ ရိုးအလိုက်တဲ့တောမြို့ကလေးက လဝန်းပါလဲ။ ဘယ်လောက်များ သနား စရာကောင်းတဲ့ တိမ်တိုက်အလိပ်များပါလဲ။ သူသည် ဆေးသိပ္ပံနှင့် စတည်းချရိပ်သာအကြောင်း ပြောခဲ့သည်ကို သူ့ကိုယ်သူ ရှက်နေ၏ ။ နောက်တနေ့လည်း သူမကိုမတွေ့ဘဲ မနေနိုင်၊ စကား မပြောရဘဲ မနေနိုင်။ သူမ၏ သွေးဆောင်မှုကို မခုခံနိုင်ဘဲရှိမည်ကို ကြောက်နေသည် ဖြူကြာပွင့် ကလည်းသူကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်တာကိုလည်းသိနေသည် မဟုတ်လား။ နောက်တနေ့လည်း ဒီလိုဘဲဖြစ်ဦးမှာဘဲ။ ဘယ်လောက်များမှဆုံးတော့မှာပါလိမ့်။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူသည် သူ့အမေ အခန်းသို့သွားလေသည်။

ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ အပြင်ပန်းအားဖြင့်

ကျန်းကျန်းမာမာဟုပင်ထင်ရပေသည်။ သူမကို လူမမာဟု မထင်ရ။ မျက်စိမှိတ်ကာ လဲလျောင်းနေစဉ် မျက်နှာ၏ ဖြူဖျော့ခြင်းက သူသေပုံ ပေါက် နေသည်ကိုသာ မမြင်ရလျှင်။

သူမသည် အကြီးဆုံးသမီး အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်ခင်ပီတောက်။

သူမဘေး၌ ထိုင်ကာ ကျမ်းစာအုပ်ကို ဖတ်ပြနေသည်။

"ဟော . . .စန်းငွေလှိုင်တောင် ပြန်လာပြီ" ဟု

လူမမာတိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

အတော်ကြာကပင် စကားမပြောရဘဲ နားလည်မှု

ရထားသည့်အတိုင်းပင် ခင်ပီတောက် နှင့် သူမဦးလေးသည်

လူမမာအိပ်ရာကိုကြည့်လိုက်ကြပေသည်။ ခင်ပီတောက်သည် စာအုပ်ပိတ်ကာ

စကားတခွန်းမှ မဟဘဲ အသာကလေး အခန်းထဲမှ လျှောထွက်သွားလေသည်။

စန်းငွေလှိုင် သည် မှန်တင်ခုံပေါ်မှ ရာဇဝင်ဝတ္ထုတပုဒ်ကို ယူလိုက်ကာ၊ လိုချင်သော

စာမျက်နှာကိုတွေ့၍ အသံ ကျယ်စွာပင် ဖတ်ပြနေပေသည်။

ဒေါ်ခင်မေဆက်လှိုင်ကား၊ ရတနာပုံမြို့တော်ချက်မြှုပ်ပင်ဖြစ်သည်။

သူမနှင့် မောင် အငယ် နှစ်ယောက်စလုံးပင်မြောက်ပြင်၊ စိန်မြရံချယ်လမ်းရှိ ဖခင်

ကုန်သည်ကြီး၏ အိမ်၌ ငယ်စဉ်ကလေး ဘဝမှ အပျိုဘဝအထိ

နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ငယ်စဉ်ဘဝကား စိတ်ဓာတ်ကျစရာ၊

ထိုင်းမှိုင်းရီမှောင်သော ရှည်လျားသော ဘဝပင်။ ဖခင်သည် သူမ၏ ပေါ်၌ စည်းကမ်း

လွန်စွာကြီး ကာ တစ်ကြိမ်ထက်မကသူမကို ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့ဘူးသည်။ သူမ၏

အမေမှာလည်း အကြာကြီး မမာ ဖြစ်ပြီးနောက် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ အစေအပါးများမှ

ညစ်ပတ်ပေရေ၊ မသပ်မရပ်၊ ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း။ ဟန်လည်း ဟန်ဆောင်သူများ။

သူတို့အိမ်သို့ ကြွရောက်လာကြသော ဘုန်းကြီးများမှာ လည်း ပယ်ပယ်နယ်နယ်

စားကာသောက်ကာ၊ သူ့ ဖခင်အားမြှောက်ကာပင့်က။ တကယ်ကတော့ သူတို့သည်

သူမ၏ ဖခင်ကိုးကွယ်ရာ၌ ကဲ့ရဲ့ကြသည်သာ။ ကလေးများကတော့ ကံကောင်း
ထောက်မ၍ ကျောင်းသို့သွားကြသည်။ သို့သော် ခင်မေဆက်လှိုင်းကတော့
ပညာကောင်းကောင်း မသင်ရ။ စာရေးတတ်ရုံ။ ရာဇဝင်ဝတ္ထုများကလွဲ၍
တခြားဘာမျှမဖတ်။ သူမအသက် ၂၂-နှစ် အရွယ်၊ လွန်ခဲ့သော ၁၇ နှစ်က
ယခုယောက်ျားဦးမြတ်အေးနှင့်နွေရာသီပင်လယ်စခန်း၊ ကျိုက်စံ၌
တွေ့ကာချစ်ကြိုက်ပြီး တိတ်တိတ်လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ သူ့ဖခင်၏ အလိုဆန္ဒနှင့်
ဆန့်ကျင်၍ ။ အဖိုးကြီးကမူ ချောမောသော၊ မာန်ဝင့်သော၊ ဘုရားသခင်ရပ်တုရှေ့၌
ထွန်းထားသော ဖယောင်း တိုင်မှ လေချွန်ကာ၊ မီးယူညှိကာစီးကရက် ဖွာတတ်သော၊
မြေပိုင်ရှင်ကလေးကို အလကားကောင် ဟု သဘောထားသည်။
သူသားမက်ကလက်ဖွဲ့ပစ္စည်းပေးပို့ပါရန် စာများ ရေးသားတောင်းဆိုနေ သောခါ၊
သူ့သမီးထံသို့ စာပြန်လိုက်သည်။ သူ့အမေ၏ သားမွေးအကျ...များ၊
ငွေထည်ပစ္စည်းများ နှင့် အခြားပစ္စည်းပစ္စယနှင့် ကျပ်ငွေ ၃၀၀၀၀-
ပေးပို့လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် အဖိုးကြီးက သမီးကို ဘုရားသခင်က စောင်မ
ကြည့်ရှုတော်မူရန် ဆုတောင်းမှုကားမပေးချေ။ အတန်ကြာသော အခါ တဖန်ငွေ
၂၀၀၀၀ ပို့လိုက်ပြန်သည်။ ငွေနှင့် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းများကုန်သောအခါ၊ တောအိမ်
ကလေးကို ရောင်းချပစ်ရသည်။ တအိမ်သားလုံးမြို့သို့ရွှေ့ကာ ဦးမြတ်အေးသည်
မြို့ပြ အုပ်ချုပ် ရေး၌ ရာထူးတနေရာရသည်။ သည်မြို့မှာပင် သူသည်
အိမ်ထောင်သစ် တစ်ခုရသည်။ မြို့က ကဲ့ရဲ့ သင်္ဂြိုဟ် အတင်းပြောစရာ၊ သူကလည်း
ဖုံးဖိထားရန် မကြိုးစားတော့ပေ။

ခင်မေဆက်လှိုင်းမှာ သူ့ယောက်ျားကို မြတ်နိုးချစ်ခင်သည်။
ယခုအခါတွင်ကား၊ သူမ သည် ရာဇဝင် ဝတ္ထုတော်ကြီးကို နားထောင်ရင်း
အတိတ်နှစ်ကာလများကို တွေးတောလျက်ရှိပေသည်။
ဝတ္ထုရေးဆရာတယောက်ကများ သူ့အကြောင်းရေးသားဖွဲ့နွဲ့ရလျှင်
ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်း စရာ အလွမ်းဝတ္ထုတပုဒ်ဖြစ်မလဲ။ သူမ၏ ရင်ဘက်၌

အနာရှိနေပေရာ၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုမရှိသော အချစ်ကြောင့် လူမမာဖြစ်ရသည်ဟု ယုံကြည်စွဲမြဲလျက်ရှိသည်။ မျက်ရည်နှင့် မနာလိုခြင်းတို့သည် သူမထံမှ ကျန်းမာရေးကို လုယူဖျက်ဆီးခဲ့ပေသည် မဟုတ်လား။

"ပထမခန်းတော့ ပြီးသွားပြီ၊ ဘုရားသခင်ကို ချီးကျူးထောပနာ ပြုတော်မူပါ၊ မနက်ဖြန်ကျ နောက်တခန်းဆက်ကြတာပေါ့ . . ."

ခင်မေဆက်လှိုင်းသည် ရယ်မောလိုက်သည်။ သူမသည် လွယ်လွယ်ပင် ရယ်တတ် ပေသည်။ သို့သော် စန်းငွေလှိုင်းကမူ သူ့အမေသည် ရောဂါကြောင့် စိတ်ကိုပါ ထိခိုက်လျက် ရှိသည်ဟု သတိထားမိစပြုလာသည်။ ဘာကလေးဖြစ်ဖြစ် ရယ်တတ်သည်။ ရယ်စရာ ကောင်းမှ မဟုတ်။

"ဖြူကြာပွင့်လေ . . . မောင်လေး မရှိတုန်းဘဲ မနက်မမဆီ ရောက်လာသေးတယ်၊ ကောင်မလေးက သူ့အဖေကို သိပ်အယုံအကြည်ရှိပုံမရဘူးကွဲ့၊ ဖေဖလဲလာကြည့်ပေါ့ . . .၊ ဒါပေမယ့်ဆရာတော် တပါးပါးကို မသိအောင် ခေါ်ပြီး ဆုတောင်းပေးဘို့လဲ လုပ်ပါလို့ အကြံပေး သွားတယ်၊ သိပ်စွမ်းတဲ့ ဆရာတော်တပါးမြို့ထဲမှာရှိတယ်ကြားတယ်၊ မင်းများသိသလား . . .၊ ဒါထက် ကောင်မလေးသူပိုးထီးလေး မေ့ကျန်သွားတယ်၊ မနက်ဖြန်တော့ပေးလိုက်အုံး . . ."

သူမသည် ခဏနားပြီးမှ "တကယ်တော့လဲကွယ် . . . ကုန်ဆုံးဘို့အချိန်ကျပြီဆိုတော့လဲ ဆရာဝန်လဲ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဖူး၊ ရဟန္တာရှင်မြတ်လဲ ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်လေးရယ်..."

စန်းငွေလှိုင်းက "မမ . . . ညညဘာဖြစ်လို့ မအိပ်တာလဲ . . ."ဟု စကားပြောင်းလိုက် သည်။

"မသိပါဘူးကွယ် . . . အိပ်လို့မရတာ . . .နီးနေပြီး ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစားနဲ့ ကြောင်နေတာ ပါဘဲ . . ."

"မမက ဘာတွေများ စဉ်းစားနေရတာ လဲ ..."

"ကလေးတွေအကြောင်း - မင်းအကြောင်းလဲပါတာပဲ၊ နောက် မမရဲ့ ဘဝ၊ မောင်လေးရယ် ... မမဘဝကအတွေ့အကြုံတွေအများကြီးကိုပါ ဘဲဟယ် . . .ဟော . . .ကြည့်ဖြစ်လာပြန်တော့လဲ ... "ဟု သူမသည် ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

"မမ ကလေးငါးယောက်မွေးခဲ့ရတယ်၊ သုံးယောက်ကို မြေမြှုပ်ခဲ့ရတယ်ကွယ် . . .၊ တခါတလေ ကလေးမွေးခါနီး ဗိုက်နာနေတုန်းများ မမယောက်ျား ကိုကိုမြတ်အေးကကော တခြား မိန်းမတယောက်နဲ့ ကြည့်နေတာမဟုတ်လား၊ ဆရာမများ ခေါ်ပေးဘို့ လူတောင် အနားမှာမရှိဘူး သိလား၊ မမကိုယ်တိုင်ခန်းမကြီးထဲ - ဒါမှ မဟုတ် မီးဖိုချောင်သွားပြီး အစေ့အပါး တယောက်ယောက် လိုက်ရှာရတာ လေ၊ အဲဒီ မှက ရေပတီတွေ - ဆိုင်ရှင်တွေ - ချစ်တီးတွေ၊ ကိုကို အိမ်ပြန်အလာကို စောင့်နေကြတာဘဲတွေ့မှာ အကြွေးရှင်တွေလေ . . .၊ သူ မမကိုမချစ်ပါဘူး . . .၊ ပါးစပ်ကတော့ မပြောဘူးပေါ့မောင်လေးရယ် . . .၊ ခုတော့လဲ စိတ်ထဲမှာဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး၊ စိတ်လဲ မထိခိုက်တော့ပါဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ သိပ်စိတ်ဆင်းရဲရတာ ဘဲ တခါက မိန်းမတယောက်နဲ့ ပန်းခြံထဲမှာ တွေ့လိုစက်ရတယ်။ တောအိမ်လေးမှ နေကြတုန်းကပေါ့၊ မမလဲ တခါထဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရတာ ၊ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းတောင် မသိဘူး၊ သတိရတော့ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းတံခါးပရောက်နေပြီ . . .၊ ခူးထောက်လိုက်ပြီး ကိုယ်တော်အရှင်လို့ တိုင်တည် လိုက်ပါတယ်၊ တော်တော်တောင်မှောင်နေပြီလေ၊ လ ကလဲ သာလိုက်တာ"

သူမသည် အသက်ရှူရန်ရပ်နားလိုက်သည်။ ထို့နောက် နည်းနည်းနားပြီး သူ့မောင်၏ လက်ကို ဆုပ်ထားသည်။

"မောင်လေး . . . မင်းက မမပေါ်သိပ်ကြင်နာတရားရှိတယ်၊ လိမ်လဲလိမ်မာ... ကောင်းလဲ ကောင်းပါတယ်"ဟု သူမက အသံအနိမ့်အမြင့် မပါဘဲ ပြောလိုက်သည်

စန်းငွေလှိုင်သည် သန်းခေါင်ယံ၌ ဖြူကြာပွင့်၏ ပိုးထီးလေးကို ယူကာ သူ့မမအခန်းမှ ထွက်ခဲ့ပေသည်။ ညဉ့်နက်လွန်နေပြီဖြစ်သော်လည်း၊ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ လက်ဖက်ရည်သောက် နေကြသော အိမ်စေ့များကို တွေ့ရသည်။ အိမ်ကြီးမှာ စည်းကမ်းမရှိဟု သူက တွေးလိုက်သည်။ ကလေးများပင် နိုးနေလျက်၊ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ပင်ရှိနေသည်။ သူတို့သည် အသံကို နှိမ့်ကာ စိတ်ညစ်သောလေသံဖြင့် စကားပြောနေကြသည်။ ထွန်းညှိထားသော မီးအိမ်သည် မိုတ်တုတ် ဖြစ်ကာ မကြာမီ ငြိမ်းတော့မည်ကိုပင် သတိမပြုမိကြတော့ . . .။ လူကြီးရော ကလေးများပါမကြာမီ က မြင်တွေ့ခဲ့ရသော နိမိတ်မကောင်းသော အခြင်းအရာများကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ ကြပေသည်။ ခမ်းမဆောင်ကြီးထဲမှ မှန်ကြေးမုံကြီးသည် အက်ကွဲသွားသည်။ လက်ဖက်ရည် ကရား သည် နေ့စဉ်ပင် လေချွန်လျက်ရှိသည်။ အညှိုးထားသကဲ့သို့ ယနေ့တိုင်ပင် လေချွန်သံပြုကာ မြည်ကျူးလျက် ရှိနေသေးသည်။ ခင်မေဆက်လှိုင်သည် ဖိနပ်စီးမည်ဟု ခြေထည့်လိုက်တော့ သူမ ၏ ဖိနပ်ထဲမှ ကြွက်တစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာသည်ဟုလည်း ပြောနေကြသည်။ ကလေးများသည် ပင်လျှင် ကြောက်စရာကောင်းသော ဤအတိတ်နိမိတ်များကို သိနေကြပေသည်။ ဆံပင်နက်နက်၊ ပိန်ပိန်အကြီး မခင်ပီတောက်သည် စာပွဲတွင် မလှုပ်မရှက် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်၊ ကြောက်နေ၊ စိတ်မချမ်းသာနေကာ၊ နည်းနည်းဖောင်းဖောင်း၊ ဆံပင်လှလှ၊ အသက် (၇)နှစ်၊ ခင်ကံ့ကော်မှာ သူ့ အမဘေး၌ မတ်တက်ရပ်ပြီး မီးလျှံကို မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်နေပေသည်။

စန်းငွေလှိုင်သည် အောက်ဆုံးထပ်ရှိ သူ၏ အခန်းသို့ သွားသည်။ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် မျက်နှာကြက်နိမ့်နိမ့်။ စကားပန်းရနံ့ နံသည်။ ခင်မေဆက်လှိုင်၏ ယောက်ျား ဧည့်ခန်းထဲ၌ သတင်း စာဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ စန်းငွေလှိုင်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ သူနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ စကားမပြောကြ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဤသို့ပင် စကားတခွန်းမျှ မပြောကြဘဲ တညလုံး နေနိုင်ကြပေသည်။

သမီးများသည် ဆင်းလာကာ အိပ်ခါနီး နှုတ်ဆက်သည်။ ဦးမြတ်အေးက လေးဆေးစွာပင် စကားတလုံးမှ မဟဘဲ သူ့နဖူးကို နမ်းရန်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ကလေးများ ခူးကိုညွတ်ကြပြီးနောက် သူ့ဦးလေးထံသွားပြန်သည်။ သူ့ဦးလေးကလည်း နဖူးကို နမ်းစေလိုက်သည်။ ထိုအခမ်းအနား ကား ညတိုင်းကျင်းပနေကျ။

ကလေးများ ပြန်တက်သွားကြသောအခါ ဦးမြတ်အေးက သတင်းစာကို ဘေးချလိုက် ကာ ပြောသည်။

"ဒီမြို့မှာနေရတာ သိပ်ပျင်းစရာကောင်းတာဘဲဗျာ၊ တကယ့်ကိုပြောတာ"ဟု သူက သက်ပြင် တချက်ချကာ . . .

"ခင်ဗျားကတော့ ဒီမှာပျော်စရာတွေ့နေတာ သိပ်ဝမ်းသာမိတာဘဲ"

"ဘာကိုပြောတာလဲဗျာ"ဟု စန်းငွေလှိုင်က မေးသည်။

"မနေ့က ဒေါက်တာသီဟအိမ်က ထွက်လာတာ ကျွန်တော်မြင်ပါတယ်ဗျာ၊ အဖေကို တွေ့ချင်လို့သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် . . .ဟုတ်ရဲ့လား"

စန်းငွေလှိုင်က မျက်နှာနီကာ "မဟုတ်တော့ဘား"

"ဒါ သဘာဝကျပါတယ်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ့်ဗျာ ကောင်မလေးအဖေကြီးက ကြောက်စရာ ဘဲနာကြီး ဗျာ၊ ပစ္စန္တရစ်ဖဲ၊ ဘာမှလဲမတတ်၊ အမူအရာကလဲ ကလန်ကလား၊ ပစ္စုဒ္ဓေရဘဲ၊ မြို့တော် ကလာတဲ့လူတွေကတော့ တောမြို့ကလေးရဲ့ ပန်းချီဆန်တာ သာယာလှပတာသာ မြင်ကြတာ၊ လှပတဲ့ ရှုမျှော်ခင်းတို့ ဘာတို့၊ ကျွန်တော်ပြောမယ် . . .တကယ်က ပန်းချီဆန်တာလှပတာ ဘာမှ

ရှိတာမဟုတ်ဘူးဗျ။ ရိုင်းစိုင်းတယ်၊ အောက်တန်းကျတယ်၊ ညစ်ပတ်ပေရေတယ်၊ ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဖူး ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပညာရှင် အသိုင်းအဝိုင်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ထွန်းပတ် ကြယ်တွေလ တွေကို ကြည့်ပါအုံး၊ ဒီမြို့မှာ ဆရာဝန်နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကောင်းကောင်းစီးပွား ဖြစ်ကြတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်တွေနဲ့ ချည်း၊ ဒါပေမယ့် လူထုကတော့ အရင်ကလိုဘဲ အားကိုးစရာ မရှိဘူး၊ လှိုင်ကိုခွဲစိတ်ဖို့တုန်းကလဲ ခွဲစိတ်ဆရာက အလွယ်ကလေးပါ၊ ရတနာပုံမြို့တော်က ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကိုခေါ်ရတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာ ခွဲစိတ်ဆရာဝန် တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ မရှိဘူးတဲ့။ စဉ်းစားဘဲ ကြည့်စမ်းပါအုံးတော့၊ သူတို့ဘာမှလဲမသိဘူး၊ ဘာမှလဲ နားမလည်ဘူး။ ဘယ်ဟာမှလဲ စိတ်ဝင် စားတာမရှိဘူးဗျာ၊ သူတို့ကပို မေးကြည့်စမ်းပါ၊ အနာပဆုပ်ရောဂါဆိုတာဘာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ် တာလဲလို့"

ဦးမြတ်အေးသည် အနာအဆုပ်ရောဂါအကြောင်းရှင်းပြနေသည်။ သူသည် သိပ္ပံဘာသာ ရပ်များ၌ ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်သူ ပါရဂူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူသည် သိပ္ပံနိဿယကို ရှင်းပြတတ်သည်။ သွေးလှည့်ပတ်မှု သဘောတရား၌ သူသဘောတရားနှင့်သူရှိသည်။ ဓာတုဗေဒနှင့် နက္ခတ္တဗေဒ၊ ပညာများ၌ လည်း ယင်းအတူ။ သူ့ဖာသာ သဘောတရားထုတ်သည်။ သူသည် ဖြည်းညှင်းစွာ လူးတဖက်သား သဘောပေါက်အောင် ညင်သာချောမွေ့စွာ မျက်စိတဝက်မှိတ်လျက်ရှင်းလင်း ပြောကြားနေပေသည်။

"စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဗျာ"ဟု ပန်းလျသော သက်ပြင်းနှင့် ချိုသာသော အပြုံး ကြား တိုးတိုးပြောလျက်ရှိနေသည်။ သူသည် လန်းဆန်းချစ်မက်ဘွယ်ကောင်းနေကော အသက် ငါးဆယ်အရွယ်ကိုပင် လုံးဝသတိထားမိဟန်ဖြင့် ...

"ဆာလိုက်တာဗျာ၊ တစ်ခုခု ချဉ်တင်တင်လေး စားရအောင်ဗျာ၊ သစ်သီးချဉ်လိုတာမျိုး"ဟု စန်းငွေလှိုင်က ...

"ကောင်းသားဘဲ ရပါတယ်"

အတန်ကြာသောအခါ စန်းငွေလှိုင်နှင့် သူ၏ ယောက်ဖတို့သည်

အပေါ်ထပ်ထမင်းစားပွဲ၌ ထိုင်ကာ ညဉ့်နက်စာစားလျက်ရှိကြပေသည်။
စန်းငွေလှိုင်က ပထမ ယစ်ရွှေရည်တခွက်ချပြီး နာနတ် အရက်ချိုတို့ဖြင့်
ရောလိုက်သည်။ ဦးမြတ်အေးကား ဘာမှမသောက်။ သူသည် အရက်လည်း
မသောက်၊ ဖဲလည်းမကစား၊ သို့သော် သူနှင့် သူ့ဇနီးငွေကြေးစကိုတော့ကောင်းစွာ
သုံးဖြုန်းတတ်ပေသည်။ ထိုအခါ ကြွေးများဝိုင်းလျက်ရှိနေသည်။
သည်လောက်များသည့် ငွေကြေး ကို သည်လောက်အချိန်အနည်ငယ်အတွင်း
ကုန်အောင်ဖြုန်းတီးပစ်တတ်သော အရည်အချင်းဟူ သော ထူးခြားသော
ပညာရပ်ကိုကား မကောင်းမှုဟာ ပြောရအခက်သား။ ဦးမြတ်အေးမှာ
အကောင်းကြိုက်သော အားနည်းချက်ရှိသည်။ လှပတင့်ဆန်းစွာ
တည်ခင်းထားသော အစား ကောင်း၊ ညစာစားပွဲမှ တေးဂီတ မိန့်ခွန်းချွေခြင်း၊
ခေါင်းညိတ် အရိုအသေပြုသောစားပွဲထိုးများကို တဆယ်တခါတရံ
အစိတ်ဆုပေးခြင်း။ သူသည် အမျိုးမျိုးသော အလှူငွေများ၊ ကံစမ်းမဲများကို
ရက်ရောစွာ ထည့်ပစ်သည်။ အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေများထံသို့ သူမတို့၏ မွေးနေ့တို့၌
ပန်းစည်းပို့ပေး သည်။ ဖန်ပဒေသာ ထည့်စရာ အကျလက်ကြယ်စေ၊
လည်စည်းပုဝါ၊ ကြိမ်တုတ်၊ ရေမွှေး စီးကရက် သေတ္တာ၊ ဆေးတံ၊ ခွေး၊ ကြက်တူရွေး၊
ဂျပန်တိုလီမိုလီပစ္စည်း၊ ရှေးဟောင်းအနုပညာပစ္စည်း စသည်များကို အမြဲတမ်း
ဝယ်မြဲ။ ပိုးဖဲ၊ ညဝတ်အကျကိုသာ ဝတ်သည်။ သူ၏ ကုတင်မှာ
သင်းကနက်သားပေါ်တွင် ကနုကမာပန်းကွက်မြှုပ်ထားသည်။ ရေချိုးပြီးလဲ ဝတ်သော
အကျမှာ အမရ ပူရဖြစ် ချိတ်အမျိုးအစစ်။ သည်အသုံးအဆောင်များအတွက်
သူ့စကားနှင့် ပြန်ဆိုရလျှင် 'ငွေအိုး'ထမ်း၍ ကုန်ကျသည်။

ညဉ့်နက်စာ စားနေစဉ်မှာတွင် သူသည် သက်ပြင်းချကာ
ခေါင်းယမ်းလျက်ရှိသည်။ သူသည် သူ၏ မျက်လုံးနက်များကို မှေးတွေးကာ
တိုးညှင်းသောအသံဖြင့် "ဟုတ်တယ်ဗျ၊ အပြီး သတ်ကျတော့လဲ အရာအားလုံးဟာ
အဆုံးရောက်ရတာ ပါဘဲဗျာ၊ ပထမချစ်တယ်၊ နောက်ခံစား ရမယ်၊ နောက်ပြီးတော့

တခါအချစ်ပြယ်သွားမယ်၊ ကောင်မလေးက ခင်ဗျားအပေါ် သစ္စာမရှိတော့ ဘူး၊ ဒါအမျိုးသမီးတိုင်းရဲ့ သဘောဗျ၊ အနွေးနဲ့အမြန်ဘဲ၊ ခင်ဗျားခံစားရမယ်၊ နောက်စိတ်ပျက် ရမယ်၊ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ဆုံးကျတော့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်လဲ သူ့အပေါ် သစ္စာ မရှိ ပြန်တော့ဘူးဗျ၊ အဲဒီ အချိန် တချိန်ရောက်လာမယ်၊ ဒီအချိန်ကျရင်ဘာမှ ဟုတ်တာ မဟုတ်တော့ ဘူး၊ သတိရစရာအဖြစ်ပဲ ကျန်ရစ်တော့မယ်၊ ဒီဇာတ်လမ်းတွေကို ခင်ဗျာက အေးအေးစက်စက်ပဲ ပြောပြီး အလကား ကိစ္စတွေပါလို့ ထင်လာရောဗျ

စန်းငွေလှိုင်မှာ အနည်းငယ် မူးယစ်ရီဝေလာပြီး ပန်းလျလာကာ၊ ဦးမြတ်အေး၏ ပုံပန်း ကျသေ ကျကျနနညှပ်ထားသော မုတ်ဆိတ်မွေးအနက်နှင့် ခေါင်းပုံသဏ္ဌန်ကြည့်က ချောမော သော ကြော့ကြွေ ဆက်သ တတ်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသော သူ့ကိုဘာကြောင့် အမျိုးသမီးများက နှစ်သက်စွဲလမ်းကြသည်ကို နားလည်၍ လာလေသည်။

ညဉ့်နက်စာစားပြီးလျှင် ဦးမြတ်အေးသည် ဤအိမ်မှာ မအိပ်ပဲ သူ၏ အခြားသောအိမ်သို့ ပြန်သွားသည်။ လမ်းခုလက်ထိ စန်းငွေလှိုင်က လိုက်ပို့သည်။ ဤမြို့၌ ဦးမြတ်အေး တယောက် သာ စိတ်ကတ္တီပါ ကတ်ဦးထုပ်ကို တစ်စောင်းဆောင်းသူ။ ချောက်သွေ့သော ပြာရောင် ခြံစည်းရိုး များ၊ သစ်သားအိမ်များ၊ ဆူးရစ်နွယ်ချုံပုတ်များအလယ်၌ အဝတ်အစား ဂရုစိုက်သော အလှ ကြိုက်သော ပုံပန်း၊ စိန်ကတ္တီပါ ကတ်ဦးထုပ်နှင့် ငှက်ရောင်လက်အိတ်တို့သည် ထူးဆန်းသော သနားစရာ ဖြစ်နေပေတော့သည်။

စန်းငွေလှိုင်သည် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ၊ အိမ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ပေ သည်။ လ ဝန်းမှာ ရွှင်းရွှင်းမြမြ ဝင်းပပသာလျက် ရှိပေရာ၊ မြက်ပင်တိုင်း၏ အသွားကိုပင်ကောင်း စွာ မြင်နိုင်ပေသည်။ စန်းငွေလှိုင်ကို လရောင်က သူ၏ ထိပ်ပြောင်ခေါင်းအား ကြက်မွေးနုဖြင့် ယုယစွာ ဆီသုတ်ပေးသည်ဟု ခံစားနေပေသည်။

ငါ သူ့ကို ချစ်နေပြီကောဟု သူသည် ကျယ်လောင်စွာ
ပြောလိုက်လေသည်။ သူသည် ဦးမြတ်အေးထံ အမိလိုက်ကာ သူ့ကို ဖက်လိုက်ပြီး
သူ့အမှားများကို ခွင့်လွှတ်၊ ငွေများများ ပေးလိုက်ချင်သည်။ ထို့နောက် သူလည်း
လယ်ကွင်းထဲ သို့မဟုတ် တောထဲ ထွက်ပေး လိုက်ချင် သည်။ နောက်ကို
ပြန်မကြည့်ပဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ဖြူကြာပွင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပိုးထီးကလေးမှာ
ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ရှိနေသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူသည် ပိုးထီးကလေးကို
ကောက်ယူကာ ပါး၌ ကပ်ထားလိုက် သည်။ ပိုးထီးကလေး။ အသစ်တော့မဟုတ်၊
အပြာနုခံပေါ်တွင် ငှက်ပျံများ ဆုပ်ကြဲထားသည့် အဆင်။ လက်ကိုင်အရိုးက
ဆင်စွယ်၊ တကယ့် ဆင်စွယ်ကားမဟုတ်၊ အရိုးဖြင့် လုပ်ထားသော အပေါစား။
စန်းငွေလှိုင်သည် မီးကို ဖွင့်လိုက်ကာ ဆောင်းကြည့်သည်။ ပျော်ရွှင်ခြင်းရနံ့ကို
ခံစားရ သည်။

သူသည် ကုလားထိုင်တွင် သက်တောင့်သက်သာ ထိုင်ချလိုက်ကာ၊
ပိုးထီးကလေးကို ဆုပ် ကိုင်ထားရင်း။ ရတနာပုံမြို့တော်ရှိ သူ၏ မိတ်ဆွေ
တယောက်ထံသို့ စာရေးနေပေသည်။

'ငါ့ရဲ့ ချစ်စွာသေ နှိုင်းဝေရေ။ မင်းအတွက် သတင်းပေးပို့ စရာရှိတယ်။
ငါ အခု ချစ်မိနေ နေပြန်ပြီကွ သိလား။ ပြန်ပြီလို့ ဘဲပြောရမယ်။ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ် လောက်က ငါ ရတနာပုံမြို့တော်က
ကခြေသည်တစ်ဦးကို ချစ်မိတယ်လေ။ သူနဲ့တွေ့တောင် မတွေ့ဘူးလိုက်ရဘူး။
တွေ့ဘို့ ကြိုးစားတာကို မအောင်မြင်ဘူးလေကွာ။ အရင်နှစ်ကလဲ ငါ
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့အတူ နေခဲ့တယ်လေ။ ဒီအမျိုးသမီးကို မင်းသိပါတယ်။
သိပ်မငယ်၊ လှလဲ မလှ။ အေး . . . ငါ့မှာ အချစ်ဘက်မှာ ဘယ်လောက်ကံဆိုးသလဲ
သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့မှာ အမျိုး သမီးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်ခဲ့ဘူး။
ပြန်ပြီလို့ ပြောရတာ ။ ထပ်ဆိုရရင်ကွာ၊ ဒါပြောရတာ နာကျင်တယ်။ ငါ့ရဲ့

ငယ်ရွယ်တဲ့ လူပျိုဘဝဟာ အချစ်မရှိဘဲ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို ငါ့ကိုယ်ငါ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ငါအခု အသက်သုံးဆယ်လေးနှစ် ကျခါမှ၊ ငါအချစ်ဆိုတာ ကို တကယ်သင်ကြား နားလည်ပြီဆိုတာပဲ . . ။ ပြန်ပြီဆိုတာ ဒါပဲလေ။'

'မင်းဒီကောင်မလေးများ သိရင်ကောင်းမှာ။ သူ့ကို အလှူဒါနရီလို့တော့ မခေါ်နိုင်ဘူး ကွ . . ။ ပါးရိုးက ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေတယ်။ သိပ်ပြီး ပိန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာက ကြင်နာ ချစ်ခင်တဲ့ အမူအရာရှိတယ်။ သူ့အပြုံးက အံ့ချီးဘွယ်ရာဘဲ ဟေ့၊ အံ့ဩကုန်နိုင်ဘွယ်ပေါ့ကွာ။ သူ့အသံက တေးတပုဒ် ငါ့ကိုတော့ စကားသိပ် မပြောဘူးကွ။ ဒါပေမယ့် ငါသူ့အနားမှာ ရှိနေရင် သိပ်ကို ဉာဏ်ပညာရှိပြီး မြင့်မားတဲ့၊ ထူးခြားတဲ့။ ရှားပါးတန်ဖိုးရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရှေ့မှာ ရှိနေသလို ခံစားရတယ် လေ။ ကောင်မလေးက ဘာသာရေးတော့ သိပ်ကင်းရှင်းတယ်။ ငါ့မျက်စိထဲမှာတော့ ငါ့စိတ်ကို ဘယ်လောက်လှုပ်ရှားထိခိုက်စေတယ်၊ မြင့်မြတ်စေတယ် ဆိုတာ မင်းတွေ့မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီပုစ္ဆာမှာတော့ မင်းနဲ့ ငါ အစအဆုံးမရှိ ငြင်းရခုံရဦးမှာဘဲဟေ့။ မင်းဘက်က မှန်တယ်ထား။ မင်းအဖြေနဲ့ မင်းခေါက်ထားလိုက်။ ဒါပေမယ့် သူ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းမှာ ဝတ်ပြုနေတာကိုတော့ ငါချစ်တယ်ကွာ။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ သူက တောမြို့သူ၊ ဒါပေမယ့် ရတနာပုံမြို့တော်မှာ ပညာသင်တာ။ သူ ငါတို့ ရွှေမန်းကို ချစ်တယ်။ ရွှေမန်းဟန်၊ ရွှေမန်း ဆင်ယင်ဝတ်စားမှုကို ကြိုက် တယ်။ ဒါအတွက်ကြောင့်လဲ သူ့ကို ငါချစ်တယ်။ သူ့ကိုချစ်တယ်၊ ချစ်တယ်။ မင်းကတော့ မျက်မှောင်ကြီး ကုပ်ကာ၊ မတ်တပ်ရပ်တဲ့ပြီး မိန့်ခွန်းရှည်ကြီး မြွက်ကြားမယ်။ အချစ်ဆိုသည်က အယ်နည်း၊ ဘယ်သူ့ကို ချစ်၊ ဘယ်သူ့ကိုတော့ မချစ်ထိုက် ဘာညာနဲ့ပေါ့ . . ။ အဲဒါကို မြင်ယောင် နေပါသေးတယ်။ ဒီမယ် . . . ချစ်စွာသော မှိုင်းဝေရေ . . ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် ချစ်မိတယ် ဆိုရင်တော့ ငါလဲ အချစ်ဆိုတာကို တကယ် တိတိကျကျ နားလည်ပြီပေါ့ကွ။'

'ငါ့ မမက မင်းသတိရကြောင်း ပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်တဲ့။ မမက

ခဏခဏ သတိရ နေတယ်။ မှိုင်းဝေငယ်ကလေးကို မူလတန်းကျောင်းကို
ခေါ်သွားရတာ ။ အဲဒီ တုန်းကလဲ မင်းက မိဘမဲ့ ကလေးငယ်ကလေးဘဲကိုး။ ကဲ
မှိုင်းဝေငယ်ရေ . . .ငါတော့ ချစ်မိနေပြီ။ အခုထိတော့ လျှို့ဝှက်ချက်ဘ။ ဒီတော့
ဟိုအမျိုးသမီးကို ဘာမှ မင်းမပြောနေနဲ့အုံးကွာ။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့။
ဒီပြဿနာကလဲ ကျေနပ်စွာ ဖြေရှင်းပြီးစီးမှာဘဲလို့ ငါယုံကြည်တယ်။
စပယ်ပင်ဦးလတ် ဝတ္ထုထဲက လို အရာရာဟာ သူ့ဟာသူ ဟုတ်သွားမှာပါဘဲကွာ'

. . . စာဆုံးသွားသောအခါ စန်းငွေလှိုင်သည် အိပ်ရာဝင်လေသည်။ သူ၏
မျက်ခွံတို့မှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းကြောင့် လေးကျနေသည်။ သို့သော်
အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် အိပ်၍ ကား မပျော်။ သူကတော့၊ လမ်းပေါ်က
အသံဗလံများကြောင့် နိုးနေသည်ဟုထင်မှတ်သည်။ နွား တစ်အုပ် သူ့အိမ်ရှေ့က
ဖြတ်သန်းသွားပြီး ကျွဲချုံမှုတ်သံကြားရသည်။ ထို့နောက် သုဓမ္မာ
ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ အာရုဏ်တက် ခေါင်းလောင်းထိုးသံ၊ ကြေးစည်ထုသံများ
ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် နွားလှည်းတစ်စီးအသံ ဆူညံလေးတွဲစွာ
မောင်းလာသံကြားရပြီး၊ တောသူမတို့ ဈေးသို့ သွားသံ ကြားရပေသည်။
စာကလေးများသည် မဆုံးနိုင်အောင် တကျည်ကျည် မြည်နေပေသည်။

*

(၂)

ဝင်းပ၍ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းသော နံနက်။ ဆယ်နာရီ၌

ခင်မေဆက်လှိုင်သည် ဆံပင်ကို သေသပ်စွာ ထုံးဖွဲ့၊ အညိုရောင် အကျဆင်ယင်ကာ
ဧည့်ခန်းထဲသို့ သွားလေသည်။ အခန်းထဲ၌ နည်းနည်းလမ်းလျှောက်ကာ
ပြတင်းပေါက်နား၌ မတ်တပ်ရပ်ပြီး၊ ကလေးဆန်ဆန် ကျယ်ပြန့်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။
သူမ၏ အမူအရာကို ကြည့်ပြီး၊ ပန်းချီဆရာက ပြော၏ ။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဘုရား
တန်ဆောင်းထဲက ရုပ်ပုံတော်နှင့် တူသည်ဆိုဘဲ။ ဘုရားကားများ ရေးလျှင် သူ့ကို
ကြည့်ရေးရ မည်ဖြစ်သည်။ ထိုနံနက်ခင်း၌ လူတိုင်း၊ ကလေးများ အစေအပါးများ၊
သူ့မောင် စန်းငွေလှိုင် သူမ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကျန်းမာလာတော့မည်ဟု
မှတ်ရပေသည်။ ကလေးမကလေးများသည် စူးစူးရှရှအသံဖြင့် ရယ်မောကာသူတို့
ဦးလေးနောက်သို့ ပြေးလိုက်ကာ၊ မြူးနေကြသည်။ အိမ်ကြီးမှာပင် အသက်ဝင်
လှုပ်ရှားလက်ရှိပေသည်။

လူများသည် သူမထံလာကာ လူမမာမေးကြသည်။ မုန့်ဖြူ၊ မုန့်နီများ၊
ဆန်ပန်းပေါက်ပေါက် များ ယူလာပေးကာ၊ မြို့ထဲရှိ ဘုရားကျောင်းတိုင်းလိုလိုတွင်
သူမအတွက် တမြန်နေ့က ဆုတောင်းပွဲများ လုပ်ပေးကြောင်းပြောကြသည်။
ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ အလှူအတန်း၌ ရက်ရောသူ ဖြစ်လေရာ၊ သူတို့က
ချစ်ကြပေသည်။ သူ့မောင် စန်းငွေလှိုင်ကဲ့သို့ပင် ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ အလှူ ဒါန၌
လက်လွယ်သူ ဖြစ်သည်။ စန်းငွေလှိုင်မှာ ပေးသင့် မပေးသင့် စဉ်းစားမနေပဲ၊
လွယ်လွယ် ပေးတတ်သူ။ ခင်မေဆက်လှိုင်သည် ချို့တဲ့နေသူ သုခမိန့်များကို
ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့မြဲ။ အမယ်အိုများကို လက်ဖက်ခြောက်၊ သကြား၊ ယိုများ၊

ပေးကမ်းတတ်မြဲ။ မပြည့်စုံသော သတို့သမီးများကိုလည်း ကူညီမြဲ။
သတင်းစာရောက်လာလျှင် ပထမဆုံး လှန်ကြည့်တတ်သည် ကား
အတိဒုက္ခရောက်နေသူများက အကူအညီတောင်းခံသော ကြော်ငြာစာများပင်။

ယခု သူမလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည်ကား၊
စားစရာများအကြွေးနှင့်ဝယ်ယူပြီး၊ ကုန်စုံ ဆိုင်ရှင်ကလေးပို့လိုက်သော
ဖြတ်ပိုင်းစာရွက်များကို ငွေလိုသူ တစ်ဦးက ကပ်ပေးလိုက်သည့်
စာရွက်များဖြစ်သည်။

"ကြည့်စမ်းပါအုံးမောင်လေးရယ် . . . ဘယ်လောက်များ
ယူထားလိုက်သလဲလို့၊ စဉ်းမှ မစဉ်းစားကြဘူးလားကွယ်"ဟု သူမ၏
လက်ရေးကိုပင် ဖတ်၍ မရတော့သလို "စဉ်းစားကြည့်ပါအုံး ရှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်၊
မမသာမပေးရင်တော့. . ."

စန်းငွေလှိုင်က "ကျွန်တော် ကနေပဲ သူ့ဆီပို့လိုက်ပါ့မယ်"

ခင်မေဆက်လှိုင်က စိတ်လှုပ်ရှားကာ "မဟုတ်ဖူးမောင်လေး၊
မဟုတ်သေးဘူး၊ မောင်လေး မပေးရပါဘူး၊ မင်းနဲ့ မင်းအကို စန်းဖေလှိုင်ဆီက
တစ်လနှစ်ရှာငါးဆယ် လစဉ်ရနေတာ တော်လောက်ပါပြီကွယ်၊ ဘုရားသခင်မင်းကို
မေတ္တာထားတော်မူပါ"

"မမကလဲ . . . ကျွန်တော် တစ်ယောက်ထဲကို
တစ်လနှစ်ထောင့်ငါးရလောက်ကုန်နေတာ ဘဲဟာ၊ ကျွန်တော် ထပ်ပြောမယ်မမ၊
မမကလဲ ကျွန်တော်နဲ့ အကိုစန်းဖေလှိုင်သုံးလလောက် သုံး နိုင်ခွင့်ရှိတာဘဲ
မဟုတ်လားလို့၊ အဲဒါကို တသက်လုံးမှတ်ထားစမ်းပါ မမရယ်၊ မောင်နှမသုံးယောက်
ထဲရှိတဲ့ဥစ္စာ သုံးပြာရှိရင် တစ်ပြား မမပိုင်တာပဲဟာ . . . မမကလဲ"

သို့သော် ခင်မေဆက်လှိုင်မှာ ကောင်းစွာ နားမလည်နိုင်။ သူမ၏ မျက်နှာ
အမူအရာမှ ရှုပ်ထွေးသော သင်္ချာ ပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ်ကို မတွက်တတ်သကဲ့သို့။ ဤကဲ့သို့

ငွေရေးကြေးရေး ကိစ္စရပ် များ၌ မဆုပ်နိုင် မဖမ်းနိုင်သော မမကြောင့် စန်းငွေလှိုင်က အမြဲတမ်းပင် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတတ်သည်။ သူကတော့ မမကို သံသယဖြစ်မိသည်။ မမမှာ အကြွေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီ။ ကြွေးထူးတာ လူသိမှာစိုးပြီး ခံစားနေရသည်ဟု။

ထိုအခိုက်အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသံနှင့် ခြေသံများ လှေကားမှ ကြားလာရသည်။ ဒေါက်တာ သီဟ။ ခါတိုင်း ကဲ့သို့ပင် မသပ်မရပ် ပိုသီပတ်သီ။

ဆရာဝန်က "အင်-အင်-အင်-အင်"ဟု ညည်းဆိုနေသည်။

စန်းငွေလှိုင်သည် သူ့ကိုရှောင်ရန် ထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်ကျော်ကာ သူ့အခန်းသို့ ထွက် သွားသည်။ ဆရာဝန်ကြီးနှင့်ကား ဘယ်တော့မှ ရင်းနှီးနိုင်မှာ မဟုတ်။ အမြဲတမ်းလာသော ဧည့် သည်အဖြစ်။ ထို့အပြင် ဦးမြတ်အေး ခေါ်သလို ဘဲအိုကြီး၊ ပစ္စန္တရစ် ဘဲကြီးကိုလည်း သည်းမခံနိုင်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖြူကြာပွင့်နှင့် အတွေ့နည်းတာ ဖြစ်မည်။ အဲဒီ တော့ အဖိုးကြီးက အိမ်မှာ ရှိမှာ မဟုတ်တာက သေချာပြီ။ အခုနေ ဖြူကြာပွင့်၏ ပိုးထီးလေး သွားပေးရရင်။ ကောင်မလေး အိမ်မှာ တယောက်တည်း ရှိမှာကတော့ ကျန်းသေ။ ပျော်သွားသဖြင့် သူ၏ ရင်ခုန်သံမြန်လာသည်။ ကဲ . . . ပြောနေလို့မပြီး၊ အမြန်ယွင်းမှ။

သူသည် ပိုးထီးလေးကို ကောက်ယူကာ သိမ့်ကနဲ အချစ်တောင်ပံခတ်ပြီး ပျံသန်းသွား တော့သည်။ အပြင်ဘက်တွင်ကား နေပူနေပေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ပြင်မည်ဟု ရည်ရွယ် ထားသော ဆရာဝန်၏ ဘေးဘက်ထုတ်ထားသော ယိုင်တိယိုင်နဲ့ တွဲဘက်အဆောင်တန်းလျား သုံးခုမှ ကလေးများ (ကောင်ကလေးများ)သည် ဆရာဝန်၏ ကျယ်ဝန်းသော မြေကွက်ထဲရှိ မြက်ရိုင်းချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းနှင့် ဆူးခရာပင်များ အလယ်၌ ဘောလုံးကန်ကစားနေကြသည်။ ရွှင်မြူး အော်ဟစ်သံများဖြင့် စည်ကားလျက် ရှိနေပေသည်။ မြေကွက်ရှိ တထောင့် ဝရံတာအစွန်းတစ်ခု၌ ဖြူကြာပွင့်သည် ရပ်ကာ လက်နောက်ပစ်ပြီး ကစားနေကြသည်ကို ငေးကြည့်နေပေသည်။

စန်းငွေလှိုင်က "ကောင်းသော နေ့ခင်း"ဟု အသံပြု
နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဖြူကြာပွင့်က သူ့ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ သူမမှာ အခါတိုင်း
တွေ့နေကျ အေးစက်စက်။ ဘာမျှ စိတ်မဝင်စားသလို။ သို့မဟုတ် မနေ့တနေ့ကလို
ပင်ပန်းနွမ်းလျနေသလိုမဟုတ်ပဲ။ သည်တခါ သူမ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ
ကောင်ကလေးများကဲ့သို့ပင် သက်ဝင်လှုပ်ရှားကာ သွေးရောင်ဖြင့်
နီမြန်းလန်းဆန်းလျက်ရှိပေသည်။

ဖြူကြာပွင့်သည် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာကာ "ကြည့်စမ်းပါအုံးအကို၊
ရတနာပုံမှာ ဒီလို ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကစားပွဲမျိုးတွေ့ပါ့မလားဟင်၊ ဒီက
ကွင်းတွေကတော့ ကျဉ်းတာပေါ့။ မပြေး သာဘူး၊ အဖေက ရှင့်အိမ်သွားပြီလေ"

"သိပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ဖြူကြာပွင့်ကို တွေ့ဘို့လာတာပါ၊
ဒေါက်တာကို မဟုတ်ပါဘူး" ဟု စန်းငွေလှိုင်က သူမ၏ ယခုတွေ့ရှိရသော
နုပျိုလက်ဆတ်ခြင်းနှင့် ရွှေလည်ဆွဲကလေးနှင့် ဖြူသွယ်လှသော လည်တံကို
အံ့သြငေးမောကာ "ကျွန်တော် မဖြူကြာပွင့်ဆီ တမင်လာတာပါ"ဟု
ထပ်ပြောလေသည်။

"ဖြူကြာပွင့်ရဲ့ ပိုးထီးကလေးလေ . . . မမက ပို့ပေးပါဆိုလို့ မနေ့က
မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာလေ"

သူမသည် ပိုးထီးကိုယူရန် လက်လှမ်းလိုက်သည်။ သို့သော်
စန်းငွေလှိုင်က မပေးသေးဘဲ ပိုးထီးကို ရင်မှာ ပိုက်ထားသည်။

"ကျွန်တော် ဒါလေးကို သိမ်းထားပါရစေဗျာနော်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး . . ."ဟု
သူက တပ်မက် စွာ စိတ်လိုက်မာန်ပါ။ မနေ့ညက ပိုးထီးကို ဖွင့်ဆောင်းသော အခါ
ခံစားထိတွေ့ရသော ဆန်းကြယ် သော ပျော်ရွှင်မှုကို စွန့်ခွာပြီး ပြောလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ် အထိမ်းအမှတ်၊

ဖြူကြာပွင့်ကို သတိတရ မြတ်နိုးစွာနဲ့ . . ."

ဖြူကြာပွင့်က ရှက်သွေးနီလျက် "သိမ်းချင်သိမ်းထားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် . . .ဒါက ဘာဆန်းတာ မှတ်လို့ရှင် . . ."

သူသည် စကားလုံးများပင်ပေါ်မလာပဲ တိတ်ဆိတ်သော ပီတိဖြင့် သူမကို ငေးကြည့်လျက်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိပြီးမှ ဖြူကြာပွင့်က ရယ်မောကာ "ဟာ . . . အကိုကို နေပူကြီးထဲ ဘာဖြစ်လို့များ ရပ်ထားရပါလိမ့်၊ ကဲ . . . လာပါ၊ အိမ်ထဲ ဝင်ကြရအောင်ပါ ရှင် . . ."

"ကျွန်တော် ဖြူကြာပွင့်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် . . ."

သူတို့သည် အထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကြာဖြူပွင့်သည် လှေကားသို့ ပြေးတတ်သည်။ အဖြူ ရောင်ပန်းပွင့်အကျောနှင့် ထမီဆင်တူ ပိုးစထိခတ်သံ မြည်သွားသည်။

လှေကားထစ်၌ ရပ်သွားရင်း သူမက "ဟာ . . . အကိုကလဲ . . . ဘယ်နှောင့်ယှက်ပေးတာ ဟုတ်ရမှာလဲရှင်၊ ကျမက ဘာလုပ်နေတာ မှတ်လို့၊ ကျမအတွက်ကတော့ နေ့တိုင်းဟာ ရက်အား ချည်းပဲ၊ နေထွက်က နေဝင် . . ."

စန်းငွေလှိုင်သည် သူမဆီသို့ ခြေလှမ်းရင်း ကျွန်တော်ဒါတွေ နားလည်လို့ မရဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က နေ့တိုင်းအလုပ်နဲ့ လက်နဲ့မပြတ် လုပ်နေကြတဲ့လူတွေ ကြားထဲမှာ ကြီးပြင်းလာရ တာကိုဗျ၊ သိတယ် မဟုတ်လား . . .၊ မိန်းမရော . . . ယောက်ျားရော . . ."

"ကျမက ဘာမှ လုပ်စရာကမှ မရှိတာ . . .၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . ."

"အလုပ်လုပ်တာဟာ လိုအပ်ချက် တခုဖြစ်အောင် ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ်

စီစဉ်လျာထားရမှာ ပါ။ အလုပ်မရှိပဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့၊ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဘဝဟာ ဘယ်ဖြစ်လာမလဲ"

သူသည် ဝိုးထီးကို ဖိကပ်မြဲဖိကပ်ကာ သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူ့အသံကို သူမမှတ်မိ လောက်အောင် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အသံဖြင့် ပြောသည်ကို အံ့သြစွာ ကြားနေရပေ သည်။

"ဒီမယ် ... ဖြူကြာပွင့်သာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဇနီးသည်အဖြစ် သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပိုင်သမျှ အားလုံးကို ပေးပါမယ်ဗျာ ... လောကမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် မစွန့်လွှတ် နိုင်တာ ဘာမှ မရှိပါဘူး မဖြူကြာပွင့်လေးရယ် . . ."

ဖြူကြာပွင့်သည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားသွားကာ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း ကြည့် လိုက်သည်။

သူမသည် ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားကာ "ဟင့်အင်း ...ဟင့်အင်း၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရှင်၊ တကယ် ပြောတာပါ၊ ကျမကို ခွင့်ပြုပါနော် ..."

သူမသည် လှေကားထစ်များပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်ပြေးသွားသည်။ သူမ၏ ဝိုးအဖြူပါင့် ထမီသံကို ပြုလျက်။ နောက်တံခါးဝ၌ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

သူ၏ ဝိညာဉ်ထဲ၌ အလင်းရောင် တမုဟုတ်ချင်း ချုပ်ငြိမ်းသွားဘိသကဲ့သို့ သူ၏ စိတ်အခြေ အနေသည် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။ သူသည် အိမ်ထဲမှ အမြန်ထွက်ခွာလာခဲ့ သည်။ ရှက်စိတ်ဖြင့် ပူလောင်လာသည်။ သူ့ကို မကြိုက်၊ သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်သည်။ ရှုံးခဲ့ရသည်။ ရွံ့ရှာမုန်းတီးခြင်း ခံရသည်စသော အတွေးများဝင်လာကာ၊ သူသည် အစော်ကားခံရသည်ဟု ခံစား လာသည်။

နေပူကျဲကျဲထံ၌ လမ်းလျှောက်ပြန်လာရင်း 'ကျွန်တော်

ပိုင်သမျှအားလုံးကို ပေးပါ့မယ်'ဟု သော သူပြောခဲ့သော စကားကိုပင် ပြောင်လှောင်ပြက်ရယ်ပြုမိလာသည်။ သူ၏ စကားလုံးများ ကို အသေးစိတ်အမှတ်ရလာသည်။ အားလုံးကို ပေးမယ်ဆိုပါကလား . . .၊ ဘယ်လောက်များ ကုန်သည်၊ ဈေးသည် ဆန်လိုက်ပါသလဲ။ သူ့မှာရှိသမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာ အားလုံးကိုဘဲ လိုချင်တဲ့ အတိုင်း။

သူပြောခဲ့သမျှ စကားလုံးကား ပြင်းပြင်းထန်ထန် မိက်မဲလှပါပေဘိ။ နေ့တိုင်း အလုပ်နှင့် လက်နှင့်မပြတ် အလုပ်လုပ်သူများကြားတွင် ကြီးပြင်းလာသည်ဟု ဘာကြောင့်များ လိမ်ပြော ခဲ့ရပါ လိမ့် . . . ဘာဖြစ်လို့များ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ၊ ပျော်စရာကောင်းသော ဘဝအကြောင်း သင်ခန်းစာ ထုတ်ခဲ့ရပါလိမ့်။ ဤသည်တို့ကား မိုက်မဲသော၊ စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းသော၊ မမှန် ကန်သော ရတနာပုံ ရွှေမန်းဟန်စကား ဖြစ်သည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း သူ၏ စိတ်ခံစားမှု သည် လုံးဝ မထူးခြားသောအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲလာပေသည်။ ရာဇဝတ် ကျူးလွန်သူတစ်ယောက်သည် ရုံးတော်မှ စီရင်ချက်ကို သိရပြီးသကဲ့သို့။ အားလုံး ပြီးသွားသဖြင့် ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်မိ သည်။ ကြောက်စရာ မရေရာမှု တစ်ခုသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပေပြီကော။ ယခုကား အားလုံးတို့သည် ရှင်းသွားပေပြီ။ သူအဖို့ရာကား ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်းမရှိတော့။ မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ စိတ်ကူးအိပ် မက်မရှိ။ တမ်းတမှုမရှိ။ သူ့အား အော့အန်ဘွယ်ရာ ကောင်းသော ငြီးငွေ့ခြင်းများကို တိမ်းရှောင် ရန် အခြားသူများ၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတို့နှင့်သာ အချိန်ကုန်ဆုံးရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသို့ လျှင် အသက်ကြီးလာရဗေမည်။ ဘာမျှ ကိစ္စမရှိတော့။ သူသည် ဘာမျှ ဟူစရာလည်းမရှိတော့။ အရာရာ အားလုံးတို့ကို အစွဲအလမ်း ကင်းကင်းရှုမြင်နိုင်ပေတော့မည်။ သို့သော် သူ၏ မျက်နှာသည် လေးကျလာသည်။ အထူးသဖြင့် မျက်လုံးများအောက်မှ။ သူ၏ နဖူးမြင်သည် ကြက်ပေါင် ဘောလုံး ကဲ့သို့ တင်းလာသည်။ မျက်ရည်များ သွန်ကျလာမည်ကဲ့သို့။ သူသည် ပျော့ခွေနှမ်းလျှ ကျသွားကာ ကုတင်ပေါ်၌ လှဲချလိုက်ရာ၊ ငါးမိနစ် အတွင်း

အိပ်ပျော်သွားပေတော့သည်။

*

(၃)

စန်းငွေလှိုင်၏ မမျှော်လင့်ပဲ ချစ်ရေးဆိုလိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြူကြာပွင့်မှာ များစွာ စိတ်ဆင်းရဲ နေရပေသည်။

သူမသည် စန်းငွေလှိုင်ကို နည်းနည်းပဲ သိသည်။ တွေ့တာကလည်း မတော်တဆ။ သူကား လူချမ်းသာတစ်ယောက်။ ရတနာပုံမြို့တော်မှ နာမည်ကျော်ကားပေသော 'လှိုင်နှင့်သားများ ကုမ္ပဏီ'၏ သားတစ်ယောက် အမြဲတမ်းလေးနက်သောသူ။ မြင်သာအောင်ပင် ဉာဏ်ထက်မြက်သူ သူ့အမကျန်းမာရေးကို ဂရုပြုသူ။ ကြင်နာသူ။ တကယ်ကတော့ သူမ၏ ဘဝကို စန်းငွေလှိုင် ဘာမျှ မသိဟု ယုံကြည်မိပေသည်။ သူ့အပေါ်ကို မိမိသည် စိတ်ဝင်ဝင်စားစား မရှိခဲ့သည်မှာအမှန်။ ယခု မူကား လှေကားထစ်ပေါ်၌ ချစ်ရေးဆိုခြင်း။ သနားဘွယ်ရာ ကောင်းမြတ်ခန့်ညားသော မျက်နှာ အမူအရာ . . ။

ရုတ်တရက် ချင်းဖြစ်ပျက်လိုက်သဖြင့် သူမမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရပေသည် သူက 'ဇနီး'ဟု သုံးနှုံးလိုက်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ သူမကလည်း ငြင်းပယ်လိုက်သောကြောင့် လည်းဖြစ်သည်။ သူ့ကို ဘာပြန်ပြောလိုက်သည်ကိုပင် ဖြူကြာပွင့်သည် မမှတ်မိတော့။ သို့သော် မနှစ်သက်သော ခံစားမှု ဝေဒနာသည်ကား၊ ယခုတိုင် အရှိန်မပြေသေး။ တငွေငွေ ပူဆဲ။ တကယ့် တော့ သူ့ကိုကား မကြိုက်။ သူသည် အရောင်းစာရေးနှင့်တူသည်။ နည်းနည်းမျှ စိတ်ဝင်စားစရာ လည်း မရှိ။ ချစ်ရေးဆိုခြင်းကို လက်ခံလို့ကလည်း မဖြစ်။

သို့သော် သူမသည် မသက်မသာ ခံစားလျက်ရှိနေပေသည်။

"လှေကားထစ်ပေါ်မှာတဲ့ကွယ်၊ အခန်းထဲတောင်မရောက်ရသေး"ဟု သူမက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းလိုက်သည်။ ခုတင်ခေါင်းရင်းရှိ နံရံ၌ ချိန်ဆွဲထားသော ဘုရားပုံတော် ချပ်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ 'ပိုးပန်းတာတောင်မရှိပဲ - ပြုန်းစားကြီး အရပ်ဆိုးဆုံးကြီး လုပ်လိုက်ပုံများ . . .'ဟု စိတ်ထဲက ရွတ်ဆိုနေသည်။

တယောက်တည်း ကျန်ရစ်လျက်၊ သူမ၏ စိတ်ထကြွလှုပ်ရှားမှုမှာ နာရီလိုက်ပင်တိုးလာပေသည်။ အခြားတယောက်ယောက်အား ဖွင့်ဟလိုက်ရရင် ကောင်းမှာ။ အဲဒီ တော့လဲ ငါလုပ်လိုက်တာ မှန်သားပဲလို့ပဲ ပြောကြမှာပါ။ သို့သော် ခက်တာက စကားပြောစရာ လူမရှိ။ သူမ၏ အမေ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာကြာပြီ။ အဖေနှင့် ကတော့လေးလေးနက်နက် စကားပြောလို့က မဖြစ်။ အဖိုးကြီး၏ ရုတ်တရက်ထကာ စိတ်မကြာခဏ ပြောင်းလဲရွေ့လျားတတ်ခြင်း၊ သူ၏ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ စိတ်နာကျင်ခံစားလွယ်ခြင်းနှင့် မရေရာသော ပြုမူချက်များကြောင့် စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရမြဲ။ ထို့အပြင် သူမက ဘာပဲ ပြောနေပြောနေ၊ စကားကို နားမထောင်ပဲ စကားက သူ့အကြောင်းသာ ရောက်သွားစေရသည်။ အဲသည်လောက် အဖေနှင့် စကားပြောလို့က မရ။ ဘုရားထံ ဆုတောင်းဝတ်ပြုသောအခါလည်း ဘာမျှမဖွင့်ဟတတ်။ ဘာဆုတောင်းရမည်ကို လည်းမသိ။

လက်ဖက်ရည်ကရား ရောက်လာသည်။ ဖြူကြာပွင့်သည့် ဖြူလျော်ပန်းလျကာ ခိုကိုးရာ မဲ့သော အမူအရာဖြင့် ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး လက်ဖက်ရည်နှပ်သည်။ ဒါက သူမ၏ နေ့စဉ် ဝတ္တရား။ လက်ဖက်ရည်ရလျှင် သူ့အဖေအတွက် တဖန်ခွက် သွားချပေးလိုက်သည်။ ဒေါက်တာ သီဟမှာ ခူးရောက်အောင်ရှည်သော ကုတ်အကျ..ဖားဖားကြီး ဝတ်ထားသည်။ မျက်နှာက နီရဲလျက်။ ဆံပင်မဖီးမသင်၊ ဖရိုဖရဲ၊ လက်နှစ်ဖက်ကို အကျ..အိတ်ထဲနှိုက်ကာ ထမင်းစားခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက်ရှိသည်။

လှောင်အိမ်ထဲရောက်နေသော သားရဲ တိရစ္ဆာန် တကောင်ကဲ့သို့ မကြာခဏဆိုသလို စားပွဲပေါ်မှ လက်ဖက်ရည် ဖန်ခွက်ကို ယူကာ အသံမြည် အောင် တကျိုက်မော့လိုက်သည်။ ထို့နောက် တဖန်ဆက်ကာစိတ်အာရုံလွင့်ပါး ထွက်ပြေးသော အမူဟန်ဖြင့် လမ်းလျှောက်နေပြန်သည်။

"အဖေ . . . ဦးစန်းငွေလှိုင်က သမီးကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတယ်၊ ဒီနေ့ဘဲ . . . " ဟု ဖြူကြာပွင့် ပြောတာ မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

ဆရာဝန်သည် သူမကို ကြည့်လိုက်သည်။ အဖိုးကြီးက နားလည်ပုံမရ။

"ဦးစန်းငွေလှိုင် . . . ဟုတ်လား၊ ဦးမြတ်အေးရဲ့ ယောက်ဖဟာလား . . . " ဟု သူက မေး လိုက်သည်။

အဖိုးကြီးသည် သူ့သမီးကို ချစ်သည်။ အနှေး နှင့်အမြန် လက်ထပ်ထိမ်းမြားသွားကာ သူနှင့် ခွဲခွာသွားမည်ဟု နားလည်ထားသည်။ သို့သော် ဒီအကြောင်းစဉ်းစားရန် မကြိုးစားပေ။ သူ တယောက်တည်း ဤကျယ်ဝန်းသော အိမ်ကြီး၌ နေရမည့် အလားအလာကိုကား သူသည် ကြောက်ပေသည်။ ဒါကို သူကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံသော်လည်း၊ တိတ်တိတ် ရင်ထဲ၌ ကား၊ သူတယောက်တည်းနေရလျှင် တနေ့နေ့၌ ကိုယ်တပိုင်း သေသောရောဂါရမည်ဟု ယုံကြည်နေပေ သည်။

သူသည် ပခုံးတွန့်ကာ "သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ သမီးရယ်၊ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြိုဆို လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ တော့ အဖေကိုခွဲခွာဘို့ သိပ်ခမ်းနား ထယ်ဝါတဲ့ အခွင့်အရေး ရတာ ပဲပေါ့ကွယ်။ သမီးမှန်တယ်။ အဖေလို အဖေအို လူမမာ၊ အရူးတပိုင်း အကောင်မျိုးနဲ့ အတူနေရတာ သမီးလို ငယ်ရွယ်နုပျိုတဲ့ အရွယ်မျိုးအတွက် ရှက်မှာပေါ့။ သမီးလုပ်တာ မှန်ပါတယ်၊ အဖေက မြန်မြန်ညည်း အော်လိုက်ရင် အဖေကို မြန်မြန်ခေါ် သွားကြမှာပါပဲ၊ အဲဒီ တော့လဲ လူတိုင်းပျော်ရွှင်ကြမှာ၊ ချစ်သမီး လေး . . . သမီးကို ဖေဖေဂုဏ်ပြုပါတယ်ကွယ်"

"သမီးက ငြင်းလိုက်တယ်အဖေ"

ဆရာဝန်သည် တော်တော်ကြီး သက်သာရာရသွားသည်။ သို့သော် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်း။

"ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့များ အရူးထောင် မပို့ကြသလဲဆိုတ အံ့သြနေတယ် သိလား၊ ဒီကုတ်အကျရှည်ကြီးဝတ်ရမယ့်အစား၊ လက်ချုပ် ခြေချုပ် လူမမာအဝတ်ကို ဝတ်ရမှာ၊ ငါက ခုတိုင် သစ္စာတရားကို ယုံကြည်နေတယ်၊ ကောင်းမှုတရားကို ယုံကြည်တယ်၊ အဖေဟာ သမီးစိတ်ကူးထဲ က မဖြစ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒီခေတ်မှာတော့၊ စိတ်မမှန်တဲ့၊ လူစားပေါ့ကွာ၊ အဲဒီ သစ္စာ တရားအတွက် အဖေရဲ့ ရိုးသားမှုအတွက် ဘာများပြန်ရလို့လဲ၊ လူတွေက အဖေ့ကို ခဲနဲ့ပေါက်ကြ တယ်၊ အဖေ့ကို အသုံးချကြတယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ အဖေ့ အနီးကပ်ဆုံး ဆွေမျိုးကတောင် အဖေ့ လည်ဂုဏ်ပေါ် ခွစီးပြီး အဖေ့ကို ဘဲနာကြီး - အရူးအိုကြီးလို့ ကဲ့ရဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ဆိုကြသေးတာလေ"

"အဖေနဲ့ကတော့ စကားပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး"ဟု ဖြူကြာပွင့်က ပြောသည်။

သူမသည် စားပွဲမှ အမြန်ဆုံးထကာ အခန်းသို့ ပြန်တက်သွားသည်။ ဒေါသဖြင့် ဆူဝေလျက်။ အဖေမှာ သူမအပေါ်ကို အမြဲတမ်း မတရား၊ သို့သော် မကြာခင် သူမသည် အဖေ့ အတွက် ဝမ်းနည်းမိကာ ကလပ်သွားဘို့ အချိန်ကျသောအခါ အဖေ့ကို လှေကားမှ တွဲခေါ်ဖို့ပေးပြီး နောက်မှ တံခါးကို ပိတ်ပေးလိုက်လေသည်။ လေတိုက်၍ မငြိမ်သက်သော ညပင်။ လေပြင်း တိုက်သဖြင့် တံခါးရွက်များပင် တုန်ရီနေပေသည်။ ဝရံတာ ဘက်မှလေသည် ထန်ပြင်းစွာ တိုးဝွေ့ လာလေရာ၊ ဖယောင်းတိုင်မီးပင် ညှိမ်းတော့မတတ်။ အပေါ်ထပ်ကြီးတွင်ကား ဖြူကြာပွင့်သည် အခန်းများကို ဝင်ထွက်ကာ ပြုတင်းပေါက်နှင့် တံခါးမကြီးများ၌ လက်ကိုယှက်ကာ ရှိခိုးဟန် ပြုနေ ပေသည်။ လေသည် အော်မြည် ဟစ်ကြွေးနေပေသည်။ တစုံတယောက်သည် မိုးပေါ်၌

လမ်းလျှောက်နေသည်ဟု မှတ်ထင်လျက်ရှိပေသည်။ အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့
ဒရွတ်ဆွဲသွားနေ ပေသည်။ တခါမျှ သည်လောက် တကိုယ်တည်း အထိကျန်
အဖြစ်ကို မခံစားခဲ့ဘူး။

သူမသည် သူ့ကိုယ်ကို သူမေးခွန်းထုတ်နေသည်။ သူ့ပုံပန်းကို
မကြိုက်တာနဲ့ စန်းငွေလှိုင် ကို ငြင်းပယ်လိုက်တာဟာ မှန်မှ မှန်ရဲ့လား။ ဟုတ်သည်။
သူ့ကိုမကြိုက်။ သူ့ကို လက်ထပ်လိုက် တာဟာ သူမ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သော
အိမ်မက်လှလှကလေးများကို တသက်တာ စွန့်ခွာလိုက်တာ များလေလား။
လက်ထပ်သည့် အိမ်ထောင်သည်ဘဝနှင့် ပျော်ရွှင်ခြင်းသည် အတူတူ ပဲဟု စိတ်ကူး
အိပ်မက် မက်ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ သူ့အိပ်မက်ထဲက လူကိုကော တွေ့ရရဲ့လား။
သူမသည် ယခု အခါ နှစ်ဆယ့်တနှစ် ရှိပေပြီကော။ ဤတောမြို့ကလေး၌
သူမကြိုက်သည့်သူ၊ သင့်တော်သူမရှိ။ သို့သော် ယောက်ျားတွေကို
စဉ်းစားကြည့်သည်။ တချို့ကအရာရှိ၊ ကျောင်းဆရာ၊ အမှုထမ်း၊ တချို့ လည်း
လက်ထပ်ကုန်ကြပြီး မယုံနိုင်စရာ။ တချို့လည်း ငြီးငွေ့ဘွယ်ရာ၊ အနှစ်သာရ
မရှိသော ဘဝထဲရောက်သွားကြပြီ။ တခြားလူများကား စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်း၊
အရောင် အသွေးကလဲ မရှိ။ မိုက်မဲပြီး အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းကြ။ တကယ်ကတော့
စန်းငွေလှိုင်မှာ ရတနာပုံ မြို့တော် သား တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးမှ ဘွဲ့ရသူ၊
ပြင်သစ် စကားလဲတတ်၊ ပညာရှင်များ၊ ထင်ရှား ကျော်ကြားသူများနေသော
မြို့တော်ရတနာပုံ၊ ပျော်ရွှင်ချမ်းသာနေရာ၊ ဇာတ်မဟာရုံတော်တွေ ဂီတ ဆည်းဆာ၊
အဝတ်အစား ချုပ်လုပ်သော အထည်ဆိုင်ကြီးတွေ၊ ရသစုံကိတ်မုန့်တိုက်တွေ
တည်ရှိရာ။ ဓမ္မကျမ်းစာကဇနီးသည် သည်မိမိခင်ပွန်းအား ချစ်မြတ်နိုးရမည်ဟု
ဟောကြားတော် မူသည်။ ဝတ္ထုတွေကလည်း သည်အတိုင်း ရေးဖွဲ့ကြသည်။ သို့သော်
ဒါတွေက ချဲ့ထွင်ရေးထား တာတွေပါ။ လက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်မပါပဲ
မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။ လူတွေက ပြောတော့ အချစ် သည်
ကုန်လွန်ဖြတ်သန်းသွားပြီးလျှင်၊ ပြုလုပ်နေကျ အကျင့်စခန်းသာ ကျန်တော့သည်တဲ့။

လက်ထပ်ခြင်း၏ ။ ရည်ရွယ်ချက်က အချစ်လဲမဟုတ်၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းလည်းမဟုတ်။
တာဝန် ဝတ္တရား၊ ကလေးတွေ ကျွေးမွေးသုတ်သင်တာတို့ . . .၊ အိမ်ထောင်ကို
ထိန်းသိမ်းတာတို့ စသည်။ ဓမ္မကျမ်းစာထဲမှာ ပါတာအရဆိုရင်၊ လေးစားခြင်း၊
ချုပ်တည်းသည်းခံခြင်း၊ မိမိ၏ ယောက်ျားကို မိမိ ၏ အိမ်နီးချင်းကဲ့သို့ ချစ်ချင်ခြင်းလို့
ဆိုထားပါကလား။

ဖြူကြာပွင့်သည် အိပ်ရာမဝင်မီ ဘုရားရှိခိုး အမျိုးမျိုး ကျမ်းစာထဲမှ
ဆုတောင်း သုတ္တန်များ ကို သေချာ ဃနစွာ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်သည်။
ဒူးထောက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင် လျက် ရုပ်တုတော်ရှေ့၌
ထွန်းညှိပူဇော်ထားသော ဖယောင်းတိုင် မီးလျှံကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ တိုင်
တည်လိုက်သည်။

"တပည့်တော်မအား ကယ်မတော်မူပါ၊ ကယ်မ တော်မူပါ
အရှင်မြတ်ဘုရား . . ."

သူမသည် တွေ့ခဲ့ဘူးသော အထိန်းတော် လက်ပါးစေ မိန်းမကြီးများကို
တွေးမိလိုက် သည်။ သနားစရာအရောင်အဆင်း မွဲခြောက်သော မိန်းမကြီးများ။
သူတို့ကို လက်ထပ်ရန် ခွင့် တောင်းခြင်းများကို ငယ်ငယ်က ငြင်းပယ်ခဲ့သဖြင့်
ဝမ်းနည်းစွာ တသသ၊ နောင်တရနေကြသူများ။ သည်အဖြစ်မျိုးကို သူကော
မတွေ့ကြုံဘူး ဟု ပြောနိုင်ပါ့မလား။ မယ်သီလရင် ကျောင်သင်္ခမ်းကို
ခုသွားလျှင်သွား၊ သို့မဟုတ်လည်း ဆေးရုံတရုံတွင် သူနာပြုဆရာမလုပ်၊ သည်လိုပဲ
ဇာတ်သိမ်း သွားလေမလား။

သူမသည် အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲလျောင်းလိုက်သည်။
ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှည့်သည်။ လေသည် သူမအပေါ် ဖြတ်သန်းသွားသည် ထိုအခိုက်
စကြိုလမ်းဘက်မှ ကျယ် လောင်သော လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတီးသံ ကြားရသည်။

"ဘုရား . . .ဘုရား"ဟု ဖြူကြာပွင့်သည် ရေရွတ်မိကာ

အသံကြားသောအခါ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သူမသည် မလှုပ်မယှက် လှဲလျောင်းရင်း တွေ့နေမိသည်။ တော မြို့ သိမ်မြို့ကယ်ကလေးမှာ နေရတာ များတယ်လဲ ပြီးငွေ့ဘွယ်ရာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျဘွယ်ရာ ကောင်းလှ ပါတကား။ နောက်ပြီး ဘယ်လောက်များ အသံတုန်အူတုန်စရာကောင်းလှသလဲနော်။ အမြဲတမ်း ထိတ်စရာ လန့်စရာတွေနဲ့ချည်း။ ဒါမှမဟုတ်လဲ စိတ်တိုစရာ ဒါမှမဟုတ်လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ် ရှိနေသလိုလို၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ . . . နောက်ဆုံးတော့ အာရုံကြောတွေ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကျေကွဲလွင့်စင်ပြီး စောင်ပုံထဲမှာ ပုန်းကွယ်ရှောင်တိမ်း နေရတော့မှာ ပါကလားနော်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံသည် ယခင်ကအတိုင်းပင် အဆက် အပြတ် ကျယ်လောင်ဆူညံလျက် ရှိပြန်သည်။ အခိုင်းအစေတွေက အိပ်မျိုးပျော်နေခဲ့ကြပြီလား မပြောတတ်၊ ကြားပဲမကြားလို့လား။ ဖြူကြာပွင့်သည် ဖယောင်းတိုင်ထွန်းညှိကာ ကပျာကရာ အဝတ်အစားလဲပြီး ချမ်းသဖြင့် တုန်လျက် ထွက်လာသည်။ ဘယ်လို အစေခံတွေပါလိမ့် . . . နေနေ နိုင်လွန်း။ သို့သော် တံခါးပသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းစောင့်က တံခါးမကြီးကို သော့ခတ် လျက် ရှိနေပေသည်။

"ကျမကဆရာကြီးလာတာမှတ်လို့ . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ငမောင်တင် လာတာပါ"

ဖြူကြာပွင့်သည် သူ့အခန်းသို့ ပြန်တက်သွားလေသည်။ သူမသည် အံ့ဆွဲထဲမှာ ဖဲချပ်များကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ဖဲတွေကို ကျကျနန ကုလားဖန် ထိုးကြည့်လိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ ချိုးချလိုက်မယ်၊ နောက်ဆုံးဖဲက ဖဲနီဆိုရင် ဒါဟုတ်တယ်လို့ အဖြေပဲ . . . ။ စန်းငွေလှိုင်ကို လက်ထပ် ရမယ်။ ဖဲနက်ဖြစ်နေရင်တော့ မဟုတ်ဖူးဆိုတဲ့ အဖြေ။ သူမသည် ဖဲကိုချိုးလိုက်ရာ၊ အောက်ဆုံးဖဲမှာ ဖူးတဆယ်။

သူမသည် ငြိမ်သက်သွားသော အိပ်ပျော်သွားသည်။ သို့သော်

နောက်တနေ့နံနက် နီးလာ သောအခါမူကား ဟုတ်တယ်... မဟုတ်ဖူး
မသေချာပြန်ပေ။ အကယ်၍ သူမသည် စိတ်ဆန္ဒရှိ လျှင် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို
ပြောင်းလဲပစ်ရပေမည်။ သူမသည် အဖန်တလဲလဲ စဉ်းစားရသည်မှာ ဖျားချင်၍
ပင်လာလေပြီ။ ၁၁-နာရီ ထိုးပြီးသောအခါ သူမသည် အဝတ်အစားသစ်များ လဲကာ
ခင်မေဆက်လှိုင်းထံ သွားလေသည်။ သူမသည် စန်းငွေလှိုင်းကို တွေ့ချင်နေပေသည်။
ယခုဆိုလျှင် သူမသည် သူမကို အရင်ကထက်ပို၍ သိမြင်လာပေလိမ့်မည်။ သူ့အပေါ်ကို
သူမသည် အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်နေတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကြာဖြူပွင့်သည် လေကိုဆန်ကာ ခဲယဉ်းစွာ လမ်းလျှောက်သွားသည်။
လွင့်လာသော ဖုံများက မမြင်ရ အောင်ပိတ်လျက်။ သူမသည် တဘက်လေးဖြင့်
ကွယ်သွားရပေသည်။

*